

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Libanon v letech 2005 - 2009

Nathalie Chemayelová

Plzeň 2012

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta filozofická

Katedra blízkovýchodních studií
Studijní program Mezinárodní teritoriální studia
Studijní obor Blízkovýchodní studia

Bakalářská práce

Libanon v letech 2005 - 2009

Nathalie Chemayelová

Vedoucí práce:

PhDr. Issam Ramadan
Katedra blízkovýchodních studií
Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2012

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2012

.....

Nathalie Chemayelová

Poděkování

Rád bych na tomto místě poděkovala PhDr. Issamovi Ramadanovi za odborné komentáře, podnětné připomínky a cenné rady poskytnuté během vedení práce.

" ...but you should also be proud that your fathers and mothers came from a land upon which God laid his gracious hand and raised his messengers."

G. Khalil Gibran

OBSAH

Úvod	7
1. Kulturní pozadí	10
1.1. Historické pozadí	10
1.2. Role klanů a náboženských skupin	15
1.3. Politický systém	19
2. Harírího éra	23
2.1. Budování státu po občanské válce	23
2.2. Na pozadí Táífské dohody	27
2.3.14. února 2005	31
3. Libanonské jaro	34
3.1. Cedrová revoluce	34
3.2. Volby v roce 2005	37
4. Červencová válka	39
4.1. Příčiny války	39
4.2. Počátek	42
4.3. Cíle a zájmy	45
4.4. Klíčové momenty konfliktu	46
4.5. Na pozadí rezoluce RB OSN č. 1701	51
4.6. Následky války	54
5. Politická stagnace do voleb 2009	57
5.1. Poválečná politická situace	57
5.2. Volby v roce 2009	61
6. Závěr	63
7. Zdroje	65
8. Abstrakt	76

ÚVOD

Jako téma své práce jsem si vybrala Libanon mezi lety 2005 – 2009. S tím, práci zaostřím a podrobím analýze vývoje na politickém poli. To vše na pozadí historických souvislostí a událostí nejen doby mezi lety 2005 a 2009, ale také na základě událostí předešlých, jež mají silný vliv na dění až do dnešní doby.

Hlavním důvodem, proč jsem si toto téma vybrala, je fakt, že je to téma, které mne velmi zajímá a mou pozornost přitahuje již od mých studií na gymnáziu. Jeden z mých rodičů pochází z Libanonu, a tak mě od dětství rodina vedla ke znalostem z libanonské historie. Vzhledem k tomu, že má rodina, stejně jako Libanon, je směsicí různých náboženství a kultur, dávalo mi to možnost pohlížet na Libanon z mnoha úhlů. Díky možnosti cesty do Libanonu, jsem mohla prohloubit své znalosti i zájem o danou problematiku.

V české literatuře, mluvím-li o odborné literatuře, neexistuje mnoho pramenů, které by se soustavněji a analyticky problematikou této země a jejím vývoj z dob mezi lety 2005 a 2009 zabývaly. Proto bych chtěla svou práci přinést ucelený pohled na události, které se v tomto období udály.

Hlavním cílem mé práce je zmapovat historicko-politické dění mezi lety 2005 až 2009. S tím, že se velmi důkladně zaměřím na dění politické. Půjde především o vysvětlení názorových střetů na politické scéně. Analyzovat budu dílčí vztahy mezi jednotlivými stranami, ale i důležitými hráči, kteří se na politickém dění podílejí, či podíleli.

Svou práci dělím do čtyř hlavních částí. Tou první bude část, ze které bude celá práce vycházet, poskytne čtenáři důležité informace o pozadí aktuálního problému, kde k pochopení názorových střetů, je potřeba znát historické, náboženské, společenské a politické pozadí Libanonu. Pochopení této části je zcela nezbytné pro uchopení celého komplikovaného tématu. Druhá část se bude věnovat výhradně

poválečnému uspořádání. Zaměřím se především na politické dění mezi lety 1989 a 2004. Také zde bude popsán vliv Sýrie, který byl v zemi velmi silný a klíčový. Navazující část bude řešit jednu velmi významnou událost, tou je atentát na Rafíka Harírího, o jeho osobě více v práci. Atentát, který způsobil tzv. Cedrovou revoluci, kdy došlo k vyhnání Syřanů a následnému konci okupace. Předposlední část práce mapuje samostatné téma, kterým je válka v Libanonu z roku 2006. Zaměřena bude na průběh a především na ničující následky, které měla tato válka pro Libanon. Poslední část své práce budu věnovat parlamentním volbám, které se konaly v roce 2009. Kapitola bude hovořit o politickém uspořádání Libanonu, které po válce nastalo až právě do zmiňovaných voleb. Celá práce by tedy měla přinášet všeobecný přehled o událostech v tomto období.

Vzhledem k aktuálnosti tématu, jsem měla problém s hledáním relevantních zdrojů. Bylo také náročné čerpat pouze z odborné literatury, navíc dostupnost některých publikací také nebyla ideální. Většinu publikací jsem čerpala z odborné literatury v anglickém jazyce. Musela jsem tedy hojně překládat. K překladu textů jsem využívala *Anglicko-český Česko-anglický slovník* Josefa Fronka. Vzhledem k malému množství dostupných odborných knih, jsem ve své práci hojně využívala odborných článků.

Publikace mapující historicko-sociální dění v Libanonu Kemala S. Salibiho *A House of Many Mansions: The History of Lebanon Reconsidered* mi velice napomohla k pochopení náboženského a politického uspořádání země. Publikace mapující nejen život Rafíka Harírího, ale i politické dění od roku 1992 do roku 2005 *Killing Mr. Lebanon* od Nicholase Blanforda, je také jednou z publikací, na kterou se ve svém textu nejvíce odkazuji.

Mnohem více jsem však ve své práci využívala odborné články. Nejlépe mi k pochopení politického dění mezi lety 2005 a 2008 posloužil

autor Karim Knio a jeho dva články: *Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?* a *Is Political Stability Sustainable in Post-‘Cedar Revolution’ Lebanon*. Dalším zdrojem pro mě byl Theo Brinkel a jeho *Lebanon: Cedar revolution, Summer War and state building*, kde je zevrubně popsáno historické dění mezi lety 2005 a 2008. Poslední dílo, jež bych ráda vyzdvihla v tomto úvodu, je sbírka *The Sixth War, Israel’s Invasion of Lebanon*, kde několik autorů přispívá k tématu války v roce 2006 a popisuje dění z různých úhlů pohledu a zabývá se také specifickou problematikou daného tématu.

Krom odborných článků jsem, obzvláště v případě zpracování tématu války v roce 2006 a voleb v roce 2009, využívala články novinové. Snažila jsem si vybírat důvěryhodný tisk a také si informace ověřovat ve více novinových článků. Využívala jsem především online archívy *Al Jazeera*, *BBC News*, *NOW Libanon Ya Libnan*, *Daily Star* a *Haaretz*. Čím aktuálnější téma bylo, tím těžší bylo najít odborné články, které by problematiku řešili, proto jsem musela využívat různých internetových zdrojů. Ač není na akademické půdě příliš uznávaný server www.wikipedia.org, využila jsem i jeho informací, protože jako jediný podával komplexní informace o volbách v roce 2005, o válce v roce 2006 i o volbách v roce 2009. Informace z Wikipedie čerpané jsem si dále ještě ověřovala v jiných zdrojích.

Téma mé bakalářské práce Libanon mezi lety 2005 – 2009 by mělo sloužit jako všeobecný přehled událostí. Mělo by podávat sled historicko-politických událostí dané doby a čtenář by měl pochopit komplexnost problematiky. Jak bylo již zmíněno výše, tematika moderních dějin Libanonu mě velice zajímá. Ráda bych proto tuto práci využila jako podklad pro mé další bádání.

1. KULTURNÍ POZADÍ

1.1 Historické pozadí

Od starověku bylo území mezi pohořím Libanon a Anti-Libanon, kdy zde žili starověcí Féničané, střetem mnoha zájmů, a to převážně těch ekonomických. Féničané díky svým obchodnickým činnostem nejen žili v blahobytu, ale také měli široké kontakty. Úrodná oblast Bekáa od dob starověku oplývala zemědělským bohatstvím a především vodstvem, které je pro oblast Blízkého východu velmi vzácná.

Více jak 500 let¹ bylo území pod nadvládou Osmanské říše. Území bylo směsicí multikulturních střetů, vládu však pevně v rukou drželi sunnitští Turci, kteří politické a náboženské svobody silně limitovali.² Území dnešního Libanonu bylo tradičně pod správou sunnitských místodržících Sýrie. De facto do 20. let 19. století byla historie Libanonu spjata s historií Sýrie, jelikož byla její součástí. V oblasti žilo několik náboženských skupin: alavité, drúzové, křesťané a šíité. Společnost byla organizována do patriarchálních klanů, patriarcha zajišťoval bezpečnost a blahobyt svému klanu za výměnu za loajalitu svých členů.³ Byli především dvě komunity, které byly dominantní v centru dnešního Libanonu, byli to tzv. horští Libanonci (Mount Lebanon), maronité a drúzové. Jejich soudružnost uvnitř klanu byla posílena jejich náboženstvím, a tím je odlišovala od ostatních klanů.⁴ Maronité měli náboženská a také obchodní pouta k Evropě, hlavně k Francii.⁵

V 19. století obchodní vztahy začaly mezi Evropou a Libanonem sílit a zároveň osmanská říše začala upadat. V roce 1860 vypukla občanská válka mezi maronity a drúzy.⁶ Francie poprvé zasáhla do politického dění v Libanonu, a byla tím od té doby označována za „ochránce Libanonu“⁷. Nakonec musela Osmanská říše uvolit k určité autonomii na území Horského Libanonu.

¹ Kisirwani, Maroun (October 1980). "Foreign Interference and Religious Animosity in Lebanon". *Journal of Contemporary History* 15 (4): 685–700.

² Salibi, Kemal, Kemal. *A House of Many Mansions, The History of Lebanon Reconsidered*. Berkley/ Los Angeles/ London: University of California Press, 1988. s. 125

³ Brinkel, Theo. *Lebanon: Cedar revolution, Summer War and state building*. s. 28

⁴ Salibi, s. 105

⁵ Ponižilová, Martina. *Libanon, Současný Blízký východ*. s. 91

⁶ Salibi, s. 16

⁷ Salibi, Kemal. s. 16

Místodržícím tohoto území byl od této chvíle jmenován vždy křesťan. A suverenita území byla pojištěna velkými evropskými mocnostmi.⁸ Po první světové válce padla nadvláda Osmanů definitivně a celé území dnešního Libanonu a Sýrie se stalo mandátem Francie pod záštitou Společnosti národů.⁹

Francie rozšířila územní působnost libanonského centra a v roce 1920¹⁰ oddělila území Libanonu administrativně od správy Sýrie. V roce 1926 byla vypracována první libanonská ústava.¹¹ Oddělením Libanonu od Sýrie si Francie pojišťovala větší možnost vlivu nad Libanonem a hlavně pak ochranu postavení křesťanů v zemi. V té době tvořili polovinu populace křesťané¹² a s pomocí Francie byli křesťané schopni budovat a vést začínající stát. Bejrút se stal centrem obchodu a služeb.¹³ V porovnání se zbytkem Blízkého východu jsme mohli vidět, že silně vzrůstala střední třída jak křesťanů, tak sunnitů.

V roce 1943¹⁴ získal Libanon nezávislost a byl ustanoven Národní pakt, dle kterého byla moc ve státě rozdělena mezi hlavní náboženské skupiny, křesťany a muslimy, takto dostala náboženská identita politickou relevanci. Křesťané si udrželi svou mocenskou dominanci, maronité vládli nejen politickému dění, ale i ozbrojeným silám. V parlamentě měli křesťané zastoupení šest ku pěti¹⁵, které mělo reflektovat zastoupení populace na základě posledního sčítání lidu z roku 1932.¹⁶

Národní pakt ovšem nedokázal předcházet tomu, aby Libanon nebyl vystaven politické nestabilitě a ozbrojeným konfliktům. Největší politické střety probíhaly mezi arabskými nacionalisty, hlavně sunnity, kteří usilovali o znovu sjednocení Libanonu a Sýrie. Proti nim stáli maronitští křesťané, kteří kladli důraz na unikátnost charakteru Libanonu a na silná pouta se západem. Pro Arabské nacionalisty byla historie Libanonu a Sýrie úzce svázaná, stejně tak

⁸ Salibi, s. 25

⁹ Salibi, s. 20

¹⁰ Brinkel, s. 20

¹¹ Ponižilová, s. 91

¹² Na základě sčítání lidu z roku 1932. <http://countrystudies.us/lebanon/34.htm> (31. 2. 2012)

¹³ Brinkel, s. 28

¹⁴ Hourani, Alebrt. Dějiny arabského světa. s. 352

¹⁵ Maktabi, Rania. The Lebanese Census of 1932 Revisited. Who are the Lebanese?.

<http://web.macam.ac.il/~arnon/Int-ME/extra/LEBANESE%20CENSUS%201932.htm>. (31. 2. 2012)

¹⁶ Population. Country Studies. <http://countrystudies.us/lebanon/34.htm>. (31. 2. 2012)

s celým arabským světem, šlo o pan-arabské hnutí¹⁷, které usilovalo o obnovení tzv. Velké Sýrie¹⁸. Sýrie samozřejmě nejen morálně, ale i finančně podporovala arabské nacionalisty. Šíité v té době zastupovali jen malý zlomek obyvatelstva, také byli nejchudší a nejméně rozvinutí, proto se jim dostávalo mnohem menšího zastoupení a pozornosti ve veřejné politice. Ač se libanonští šíité cítí Araby, měli větší sympatie k Persii, později Íránu, než k libanonským sunnitům. Pod tenkou záclonkou demokracie se skrývala kmenová a náboženská opozice. Libanon byl společností klanů se silnými patriarchy v jejich čele. Náboženství sloužilo jako pojítka v klanu a jako distinktivní charakteristika rodů¹⁹.

Roku 1948 byl vyhlášen stát Izrael na území Palestiny. To byl první impuls pro mladý nezávislý stát se poprvé zúčastnit mezinárodního konfliktu. Do Libanonu utíkaly tisíce uprchlíků z Palestiny. V 60. letech se Palestinci zformovali do Organizace za osvobození Palestiny (PLO)²⁰, která začala využívat Libanon jako své centrum působnosti a odkud organizovala své ozbrojené výboje proti Izraeli. Napětí v zemi stoupalo, zejména pak po šestidenní válce v roce 1967²¹ a po tzv. Černém září v Jordánsku v roce 1970²², kdy do Libanonu uprchly další velké vlny Palestinců. Palestiňští uprchlíci byli jedním z důvodů občanské války, která vypukla v roce 1975 a v různých intenzích neustala do roku 1990.²³

Občanská válka začala jako konflikt dvou frakcí. Na jedné straně Levicová aliance²⁴ složená z drúzů, sunnitů a PLO. A na druhé straně stála skupina fallangistů²⁵, Kataeb, složených z pravicově smýšlejících maronitů.

¹⁷ Panarabské hnutí: Panarabismus je hnutí usilující o sjednocení zemí arabského světa. Je úzce navázán na myšlenky arabského nacionalismu, který prosazuje ideu jednotného arabského národního státu. Panarabismus inklinoval k sekularismu a často také socialismu, ostře se vymezuje proti kolonialismu a vměšování západních zemí do politického vývoje Arabského světa.

Viz.: Kramer, Martin, Arab Nationalism: Mistaken Identity.

<http://www.martinkramer.org/sandbox/reader/archives/arab-nationalism-mistaken-identity/> (31. 3. 2012)

¹⁸ Velká Sýrie: termín označující území a také krátkodobě trvajícím stát v roce 1920 přibližně na území dnešní Sýrie, Libanonu, turecké provincie Hatay, Izraele, Palestinské autonomie a Jordánska. Viz.: Salibi, s. 28.

¹⁹ Brinkel, s. 29

²⁰ PLO: Palestinian Liberation Organization. Český překlad: Organizace pro osvobození Palestiny.

²¹ Hourani, s. 419

²² Shaery-Eisenlohr, Roshanack. Shi'ite Lebanon: Transnational Religion and the Making of National Identities (History and Society of the Modern Middle East). s. 92

²³ Brinkel, s. 30

²⁴ Brinkel, s. 29

²⁵ Brinkel, s. 29

Všechny skupiny měly své milice. V roce 1976²⁶ syrská armáda na základě usnesení Ligy arabských států získala povolení zasáhnout do dění v Libanonu, měla stabilizovat situace. V roce 1978 překročil hranice Libanonu i Izrael²⁷ s cílem zabránit ostřelování severu Izraele z jižního Libanonu a odstranit PLO. OSN vyslala do Libanonu mírovou jednotku, UNIFIL (United Nations Interim Force in Lebanon), bohužel nebyla schopna zabránit ozbrojeným bojům.

V roce 1982 byl zavražděn izraelský ambasador v Londýně, to byl impuls pro Izraelce překročit hranice na jihu Libanonu podruhé.²⁸ IDF postoupila až do Bejrútu a porazila Palestince. V důsledku toho byla PLO vyhoštěna z Libanonu a vybudovalo si svou základnu v Tunisu. To ovšem neznamenalo, že by odešli i všichni jejich přívrženci ani všichni Palestinci. V této době Izrael podporoval falangisty, včetně zvolení nového prezidenta, který byl zavražděn – zřejmě Palestinci za syrské spolupráce Tentýž rok²⁹, přímo před očima Izraelců, křesťanské milice zmasakrovaly dva palestinské uprchlické tábory v Sabře a Šatíle kde povraždili mezi 1000 a 2000 Palestinců³⁰. V reakci na tuto událost přistáli v Bejrútu americké, francouzské a italské mírové jednotky, ale ani těm se nepodařilo sjednat klid v zemi, čelili mnoha sebevražedným útokům, při kterých zemřelo více jak 300 vojáků mírových jednotek³¹, proto se brzy západní jednotky stáhly. V roce 1982³² se v rámci šíitské komunity na jihu Libanonu začalo vytvářet – zlomocí íránských Revolučních gard – hnutí Hizballáh. V roce 1985 se Izrael stáhl do 10 mil širokého nárazníkového pásma u hranice.³³

Roku 1988³⁴ občanská válka opět nabrala na síle. Arabské vlády byly tlačeny k tomu, aby začaly jednat a došli k jasným řešením situace. Do saudsko-arabského Taífu se sjeli všichni představitelé jednotlivých stran. Zde byla dojednána mírová dohoda, tzv. Taífská dohoda³⁵ a byl zvolen nový prezident státu. Tato dohoda také upravovala rozložení moci mezi jednotlivé

²⁶ Fisk, Robert. *Pity the Nation: Lebanon at War*. s. XVII

²⁷ Fisk, s. 142

²⁸ Fisk, s. 537

²⁹ Fisk, s. 359

³⁰ Brinkel, s. 30

³¹ Brinkel, s. 30

³² Norton, Augustus Richard. *Hizballah Through the Fog of the Lebanon War*. s. 60

³³ Fisk, s. 417

³⁴ Brinkel, s. 30

³⁵ Viz. Kapitola 2.2.

náboženské skupiny a upravovala celý volební systém, kde zkombinovala systém volebních obvodů a předem přidělený počet parlamentních křesel pro náboženské skupiny. Taifská dohoda ustanovila Sýrii jako dohlázele nad libanonskou politickou situací a nad veškerou ozbrojenou mocí. V Libanonu zavládl mír, Občanská válka měla na svědomí 150 000 lidských životů řad Libanonců a 17 000 jich bylo nezvěstných³⁶. Ovšem kapitola občanské války se rychle uzavřela. Nedošlo k žádnému urovnání sporu, k žádným soudním procesům nebo jiným formám urovnání. Jak bude vidět z následujících kapitol, neprovedené vyrovnání se s válkou a zahraniční zasahování, byla příčinou mnohých politických sporů, nefunkčnosti vlády a parlamentu a také byla příčinou mnoha ozbrojených konfliktů.

Za podpory Saudské Arábie a Sýrie se v 90. letech stal premiérem Rafík Harírí, byl jím mezi lety 1992-1998 a znova mezi lety 2000-2004. Rafík Harírí byl vlivným obchodníkem, který měl úzké vazby na saudskou královskou rodinu. Za jeho vlády se upevňovala pouta se západními zeměmi. V devadesátých letech Izrael stále okupoval jih Libanonu a Sýrie kontrolovala zbytek země. Izraelci stáhli svá vojska až v roce 2000³⁷. Sýrie si pojistila svou okupaci Libanonu *Smlouvou o přátelství, spolupráci a koordinaci*³⁸, která byla Sýřany interpretována jako licence na intenzivní vměšování se do libanonské politiky. Policie, soudnictví i výzvědná služba byly infiltrovány syrskými tajnými službami a Sýrie, stejně jako Írán, podporovaly Hizballáh.

Damašek přecenil své možnosti v roce 2005, když se snažil prodloužit funkční období o tři roky pro-syrskému prezidentovi Émilu Lahoudovi. Tyto záměry se Libanoncům již přestaly zamlouvat, proto Rafík Harírí sjednotil proti-syrskou koalici. Ovšem 14. února byl Harírí ve svém autě zavražděn³⁹. Podezření padlo na Sýrii. 14. března⁴⁰ byla svolána proti-syrská demonstrace, na níž se sešlo až jeden milion obyvatel, což je jedna čtvrtina populace Libanonu. Nátlak byl tak silný, že během dvou měsíců se syrská vojska stáhla z území Libanonu. Libanon byl konečně svobodný. Strany, jež organizovaly

³⁶ Scwerna, Lebanon: A Model of Consociational Conflict. s. 28

³⁷ Ponížilová, s. 93

³⁸ Volně přeloženo. Brinkel, s. 30

³⁹ Blaford, Killing Mr Lebanon: The Assassination of Rafik Hariri and Its Impact on the Middle East. s. 1

⁴⁰ Blanford, s. 161

proti-syrské demonstrace, se sjednotily do tzv. Koalice 14. března. Vyhrály v parlamentních volbách a novou vládu sestavil premiér Fuád Siniora. Detailněji se tímto obdobím budou zabývat následující kapitoly.

Občanská válka v Libanonu zpustošila její ekonomiku. Hrubý domácí produkt v roce 1990 byl o polovinu menší než v roce 1975.⁴¹ Válka do země přinesla obchod s nelegálními zbraněmi, obchod s drogami a rozsáhlý černý trh. Avšak devadesátá léta byla obdobím relativního politického klidu, kdy země měla čas obnovit svou ekonomiku a rozvinout zemi po všech stránkách. Libanon se brzy stal finančním centrem Blízkého východu. Velké rekonstrukční projekty byly financovány půjčkami, které přivedly Libanon do velkého státního dluhu. Bohatství se koncentrovalo do sunnitských a křesťanských rodin v okolí Bejrútu, zbytek země (hlavně šiitské komunity) neudržely krok s trendem blahobytu a prosperity.

Libanon si prošel velice bohatou historií, kde hlavní roli vždy hráli náboženské skupiny a mocenské zájmy zahraničí. Od počátku své historie byl vždy pod nadvládou jiné mocnosti, nejdříve byla pod správou Osmanské říše, poté pod mandátem Francie, v roce 1946 získala na krátkou chvíli nezávislost, ale od 70. let měla nad Libanonem kontrolu Sýrie až do roku 2005. Jak další kapitoly vysvětlí, Libanon se nachází v křehké demokracii, kdy především bojuje se stopami minulosti a se svou vlastní národní identitou.

1.2. Role klanů a náboženských skupin

Obyvatelé Libanonu odvozují svůj původ, svou identitu, na prvním místě na základě jejich rodiny a klanu. Poté na základě toho do jaké náboženské sekty patří a až na posledním místě je jejich národní identita. Ač mají klany i náboženské skupiny společné kulturně-sociální prostředí, jsou kulturně velice rozdílné. Po mnoho let se klany a náboženské skupiny vázaly také k určitému místu: k regionu, k obcím, k vesnicím a k čtvrtím ve městech. Různé náboženské skupiny mají i svá typická média, každé podávající svůj vlastní

⁴¹ Brinkel, s. 31

pohled na dění v zemi a ve světě. V Libanonu je tedy jen velmi slabě vybudovaná a rozvinutá národní identita.

Náboženská identita je rozpoznávána v politickém systému a v politickém uspořádání země. Zákony státu kategorizují obyvatele do náboženských komunit, a to dává každému občanovi dvě identity: náboženskou a státní (národní). Navíc každá náboženská skupina má svůj vlastní soubor norem a pravidel v rámci svého náboženství a v rámci svých rodů, jako například manželské právo nebo právo dědické. Každá náboženská komunita má dle své skupiny individuálně upravený soudní systém. Toto dává sunnitům a šíitům legitimní prostor pro vlastní interpretaci šaríí.⁴²

Je velmi náročné dostat se k relevantním výsledkům zastoupení různých náboženských komunit v Libanonu. Jak bylo řečeno výše, poslední oficiální sčítání lidu proběhlo v roce 1932. Na základě posledních výsledků Index Mundi má Libanon 4,1 milionu obyvatel z toho přibližně 60% obyvatelstva tvoří muslimové. Nejpočetnější skupinou jsou šíité (32%), poté sunnité (21%) a poslední jsou drúzové (7%). Křesťané zastupují 40 procent obyvatelstva státu. Maronité jsou největší skupinou křesťanů (25%), příslušníci řecké pravoslavné církve jsou druzí (7%), poté následují řečtí katolíci (5%) a poslední je arménská církev (4%).⁴³ V Libanonu žije 400 000 palestinských uprchlíků, z nich 90% jsou sunnitští muslimové a 10% křesťané, převážně řečtí pravoslavní. V následujících řádcích budou stručně popsány nejdůležitější náboženské skupiny v Libanonu.⁴⁴

Sunnité měli vždy blízké vztahy s Osmany. Byli velmi ekonomicky aktivní jako obchodníci na pobřeží Středozemního moře. Dnes se koncentrují především v Bejrútu, Sidonu a v Tripolisu.⁴⁵ Politicky sunnité nejvíce podporují Hnutí budoucnosti, stranu Saada Harírího. V sunnitských kruzích jsou časté obavy ze vzrůstající síly a popularity Hizballáhu a šíitských skupin všeobecně. Na některé poslance Hnutí budoucnosti padá podezření, že mají úzké styky se

⁴² Brinkel, s. 31

⁴³ Lebanon Demographics Profile 2012. http://www.indexmundi.com/libanon/demographics_profile.html (cit. 10. 4. 2012)

⁴⁴ Shafie, Palestinian Refugees in Lebanon, <http://www.forcedmigration.org/research-resources/expert-guides/palestinian-refugees-in-lebanon/fmo018.pdf> (cit. 3. 3. 2012)

⁴⁵ Schwerna, Tobias. Lebanon: A Model of Consociational Conflict s. 46

sunnitským militantními skupinami a budují si svou vlastní ozbrojenou armádu pod rouškou soukromých bezpečnostních agentur.⁴⁶

Šíitští muslimové za dob Osmanské říše byli považováni za obyvatele druhého řádu.⁴⁷ Uchovali si tradiční náboženské a rodinné vazby na íránské šíity. Prvním bojovníkem za práva a za politickou emancipaci šíitů byl Sajjid Músa Al-Sadr. V 70. letech Al-Sadr založil Amal⁴⁸, sebeobrané hnutí a politickou stranu. Později se lídrem Amalu stal Sajjid Muhammad Husajn Fadlalláh, který se stal nejen politickým vůdcem, ale vůdcem duchovním pro všechny libanonské šíity.

Důležitými impulzy pro emancipaci šíitské komunity byla islámská revoluce v Íránu v roce 1979⁴⁹ a vliv Ajjatolláha Ruholláha Chomejního, a vznik šíitského hnutí Hizballáh na jihu Libanonu. Během pár roků vzrostla síla i počet přívrženců Hizballáhu, který se stal nejvlivnější, ale také nejradikálnější šíitskou organizací v Libanonu. Hizballáh se hlavně koncentroval v údolí Bikáa a ve slamech jižní části Bejrútu.⁵⁰

V posledních dekádách se rozšířily různé aktivistické skupiny islámu, zastávající různé úrovně radikalismu. Je důležité rozlišovat mezi radikálními islámskými skupinami, které se snaží dosáhnout změn mírovou cestou, a těmi, jejichž členové využívají násilné metody. Příkladem mohou být Al-Kajda či Fatah al-Islam. Co spojuje většinu z nich, jsou tendence návratu islámu k jeho náboženským doktrínám a praktikám z počátku islámu. Radikální skupiny většinou jsou ve sporu s autoritářskými režimy jejich zemí, jež jsou korupční a nehosподаří správně. V tomto ohledu mají také silnou podporu masy lidí země, kterým se nedostává dostatečné sociální péče, zdravotní péče, vzdělání, náboženských svobod či dostatečné bezpečnosti. Mnoho radikálních skupin převzalo právě mnoho z těchto úkolů za vlády svých států, jež se odmítly danou problematikou zabývat.

Vztah mezi radikálními sunnitskými a radikálními šíitskými skupinami je komplexní. Na teologické úrovni jde o principální rozdíly, které jsou spíše

⁴⁶ Brinkel, s. 32

⁴⁷ Brinkel, s. 32

⁴⁸ Shaery-Eisenloh, s. 113

⁴⁹ Shaery-Eisenloh, s. 91

⁵⁰ Brinkel, s. 33

podtrženy vzájemnou nedůvěřivostí. Spojitost obou skupin najdeme v boji proti společnému nepříteli Izraeli a USA. Radikální islámské skupiny bojují za znovunavrácení domovu arabským Palestincům a také proto, že na půdě, jež považují za svatou, si Židé založili stát, což je z teologického pohledu pro muslimy nepřijatelné.⁵¹ Hizballáh má vřelý vztah s Hamasem, radikální organizací ovládající pásmo Gazy.⁵² Společný nepřítel je důvod, proč mnozí sunnitě i přes náboženské rozdíly jsou přívrženci právě této skupiny.

Drúzové jsou známi silně mystickým vyznáním víry, patří pod šíitskou větev islámu, i když udržují své náboženské učení tajné. Drúzové žijí v uzavřených komunitách, ve kterých se dále vyčleňují na úzkou skupinu zasvěcených, a jen ti mají přístup ke svatým spisům a jen z nich se mohou stát duchovní vůdci. Druhá skupina věřících, jež de facto tvoří zbytek komunity, z nich se pak produkují političtí vůdci. Žijí hlavně v pohoří Šúf a v Sýrii. Pravověrní muslimové považují drúzy za heretiky, kacíře.⁵³

Křesťané tvoří velmi různorodou skupinu obyvatel v Libanonu. Nejdříve jsou tu Maronité, jež mají své kořeny v 5. století n. l.⁵⁴ a později se přidali k římskokatolické církvi. Maronité měli od dávných dob úzké kulturní, náboženské a ekonomické vazby na Evropu. Pak zde jsou potomci Arménů, kteří uprchli před genocidou z Turecka, sdružují se pod arménskou církev. A třetí nejpočetnější skupinou je řecká pravoslavná církev. Paradoxně měli řeckí pravoslavní mnohem lepší vztahy se sunnity než s maronity a během občanské války byli součástí Levicové aliance.⁵⁵

Maronité stejně jako drúzové tvořili úzce uzavřené skupiny opírající se o náboženské instituce, v případě maronitů to tedy byl kostel a v případě drúzů Rada vyvolených. Dle Salibiho, „byly náboženské instituce úschovny historie klanů“⁵⁶. V současné době se náboženský vůdce maronitů, Mar Nasrallah Sfeir, pokouší o sjednocení křesťanů v Libanonu. A v roce 2001 také navštívil

⁵¹ Území dnešního Izraele, původní Palestiny, je muslimy považována za svatou.

Viz.: <http://israelxpalastina.blogspot.com/2012/02/why-jerusalem-is-holy-for-muslims.html> (cit.10. 3. 2012)

⁵² Sharp, Lebanon: The Israel-Hamas-Hezbollah Conflict, <http://www.fas.org/sgp/crs/mideast/RL33566.pdf> (cit.10. 3. 2012)

⁵³ Salibi, s. 122-113. Druze History and Culture, http://www.druzehistoryandculture.com/historical_outline.htm (cit.14. 3. 2012).

⁵⁴ Slaibi, s. 87

⁵⁵ Brinkel, s. 34

⁵⁶ Salibi, s. 229

drúzskou komunitu v Mkhtara v Šúfských horách, v kmenové oblasti Džumblatova⁵⁷ klanu, měl to být vstřícný krok k usmíření mezi maronity a drúzy.⁵⁸

Politická moc je propojena s náboženskou příslušností na základě výše zmíněné dohody, Národního paktu. Je celkem evidentní, že počet křesťanského obyvatelstva klesá. Desítky let totiž křesťané emigrují z Libanonu do Francie, USA a jižní Ameriky. Dnes žije mimo území Libanonu 4 až 6 milionů občanů a většina z nich jsou právě křesťané.⁵⁹ Na druhou stranu, nejrychleji rostoucí skupinou obyvatel jsou šíité, a to jak v relativních číslech tak absolutních.⁶⁰

1.3. Politický systém

Náboženská příslušnost je provázána s politickým systémem, proto důležité politické funkce jsou připsány největším náboženským komunitám. V roce 1989 byla podepsaná Taífská dohoda, ze které vyplývá, že prezident republiky je vždy křesťanský maronita, předseda vlády je sunnitský muslim a předseda parlamentu je šíitský muslim.⁶¹ Aneb potvrzení Národního paktu z roku 1943, že všechny náboženské skupiny si proporčně rozdělují důležité politické posty. Systém má zahrnut právo veta pro presidenta a pro předsedu vlády, pro předsedu parlamentu je právo veta limitující vzhledem k hlasům Národního shromáždění.⁶²

Parlament je jednokomorový a čítá 128 poslanců volených na čtyři roky. Křesla se dělí na půl mezi křesťany a muslimy.⁶³ Z křesťanských křesel se vyděluje 34 křesel pro maronity, 14 křesel pro řecké pravoslavné, 8 křesel je pro katolíky, 5 pro pravoslavnou arménskou církev a po jednom křesle mají arménští katolíci, protestanté a jedno křeslo obsazuje křesťan jiné církve. V rámci muslimské poloviny se dělí křesla následovně, po 27 jich získají sunnitě

⁵⁷ Džumblatovci jsou vlivný drúzský klan, který během občanské války bojoval na straně Levicové aliance. Viz.: <http://www.medeia.be/en/themes/biographies/jkl/jumblat-family/> (cit.17. 3. 2012)

⁵⁸ Brinkel, s. 34

⁵⁹ Hourani, s. 3

⁶⁰ Shafie, <http://www.forcedmigration.org/research-resources/expert-guides/palestinian-refugees-in-lebanon/fmo018.pdf>(cit.17. 3. 2012)

⁶¹ Krayem, <http://ddc.aub.edu.lb/projects/pspa/conflict-resolution.html>

⁶² Krayem, <http://ddc.aub.edu.lb/projects/pspa/conflict-resolution.html>

⁶³ Ponižilová, s. 94

a stejně šíité, 8 křesel je drúzů a 2 patří alavitům. Volby jsou upraveny na základě okresů.⁶⁴

Díky Táífské dohodě politická moc maronitům poklesla, prezidentovi byly sníženy pravomoci a proporce křesel v parlamentu klesla z původních 60:40 na 50:50.⁶⁵ Volební systém navíc povoluje politické strany postavené na náboženském základě. Politické strany v Libanonu nepracují na bázi nějaké politické filosofie nebo politického programu, ale reflektují zájmy klanu vedeného patriarchou v určitém regionu. Příkladnými klany a jejich patriarchy může být rod Šamún, Ďumajil, Karím nebo Džumblát. V Libanonu je až 16 takovýchto rodů či klanů,⁶⁶ kteří utvářejí jádro politiky. Političtí lídři se zaměřují na hájení zájmů svých vlastních rodů namísto hájení zájmu celé společnosti, a i přes utrpení jiné skupiny, a pokud potřeba, tak za pomoci ze zahraničí, budou vždy hájit jen své vlastní zájmy. Během občanské války měl každý klan svou ozbrojenou jednotku. Tento patriarchálně-klanový systém vedl k protekcionismu, korupci a nezákonnému obchodování. Je tedy vidět, že je opravdu velice těžké v tomto systému jednoduše dojít k určitému kompromisu stran a vzájemné domluvě. Tím že jsou politické posty přiděleny jednotlivým náboženským skupinám, jsou jejich politické ambice omezené.

Z parlamentních voleb v roce 2005 vzešly tři hlavní bloky.⁶⁷ Prvním byla „Aliance 14. března“ podporující Rafíka Harírího, složená z Hnutí budoucnosti (Tajjar al-Mustaqbal), která byla největší stranou koalice vedená Saadem Harírím, reprezentovala sunnity; drúzská Progresivní socialistická strana (*al-hizb al-taqadummi al-ištirákí*) vedená Wálidem Džumblátem; maronitská Libanonská síla (*al-quwāt al-lubnānijah*) vedená Samírem Džumajilem. Druhým blokem bylo „Hnutí 8. března“ (také nazýváno Rozvoj a obrana, 8 March Alliance) složené z šíitského Amalu (*Harakat Amal*) vedeného Nabíhem Berrím, šíitským Hizballáhem vedeným Hassanem Nasralláhem a Syrskou nacionalistickou stranou (*al-Hizb al-Qawmi al-Súri al-idžtima'i*). A posledním aliancí byl „Blok Změny a reformy“ zahrnující křesťanské Svobodné patriotické

⁶⁴ Brinkel, s. 35

⁶⁵ Ponižilová, s.94

⁶⁶ Ponižilová, s. 98-99

⁶⁷ Knio, *Is Political Stability...*, s.447

hnutí (*Tajjar Al-Watani Al-Horr*) vedené Michelelem Aúnem a dalšími menšími stranami.⁶⁸

Po občanské válce měla Sýrie silný vliv na politickou scénu v Libanonu. Mnoho křesťanských vůdců odešlo do exilu, nebo bylo uvězněno. Po odchodu syrských vojsk z Libanonu se tito lidé vrátili do země a začali být politicky aktivní. Také se začali rozdělovat do koalicí. Falangisté a Libanonská síla se přidali pod křídla Rafíka Harírího do „Koalice 14. března“, jejich cílem bylo obnovení nezávislosti Libanonu. Paradoxně se Svobodné patriotické hnutí vedené Michelelem Aúnem přidalo k Hizballáhu.⁶⁹ Byl to právě Aoun, který měl za cíl sjednotit křesťany v Libanonu a bojovat proti korupčnímu zřízení státu.⁷⁰

Pod vedením Saada Harírího, syna zavražděného Rafíka Harírího, bylo v té době Hnutí budoucnosti nejdůležitější sunnitskou politickou stranou. Vrůstající vliv Hizballáhu a šíitského islámu v zemi měl za příčinu strach sunnitů z možného útlaku a represí. Hnutí budoucnosti společně s radikálními sunnity se pokoušelo vzbudit podporu sunnitské části společnosti, aby vyhrála volby.⁷¹

Amal je jednou z nejstarších politických stran v Libanonu, vznikla v roce 1974⁷² a je ryze šíitská. Do poloviny občanské války měla majoritu nad šíitskými voliči, ovšem popularita Hizballáhu začala během občanské války silně vzrůstat. Od roku 1979 je lídrem Amalu Nabíh Berrí.⁷³ On a jeho strana se společně s dalšími stali součástí vlády založené na klientelismu a korupci.⁷⁴ Nabíh Berrí je předsedou parlamentu od roku 1992 do současnosti.

Hizballáh je druhou největší šíitskou politickou stranou v zemi, de facto v parlamentu jsou reprezentováni skoro stejným počtem hlasů jako Amal. Mimo politické aktivity vytváří široké aktivity sociální a společenské. Zabývá se rozvojem šíitské společnosti především v údolí Bikáa a na jihu Libanonu, kde budují infrastrukturu, a zaštiťují mnoho sociálních služeb, vzdělávání, a zdravotnické služby. Vesměs supluje veškeré služby státu. Hassan Nasralláh je nejpopulárnějším a nejvlivnějším politikem Libanonu, je to především díky

⁶⁸ Pan, <http://www.cfr.org/lebanon/lebanon-election-results/p8195> (26. 3. 2012)

⁶⁹ Knio, *Is Political Stability...*, s.447

⁷⁰ Brinkel, s. 36

⁷¹ Brinkel, s. 34

⁷² Shaery-Eisenlohr, s. 99

⁷³ Shaery-Eisenlohr, s. 104

⁷⁴ Brinkel, s. 37

celkové politice Hizballáhu, která nechce mít nic společného s již výše zmiňovanou korupcí a klientelismem. Hizballáh se odvolává na Chomejního učení Velajate-e Faqih, což znamená, že uznává jako svou nejvyšší náboženskou autoritu Írán. Ale Hizballáh si ponechává svou nezávislost, co se týká jakýchkoli rozhodnutí, ač je vojensky i finančně podporováno Íránem od jeho vzniku.⁷⁵

Hlavní funkcí politických stran je reprezentování zájmů klanů a náboženských skupin. Žádná z dnešních politických stran, kromě Hizballáhu, nespojuje své náboženské základy s nějakým stálým politickým přesvědčením. Můžeme i tedy říct, že Libanon je útvar přirovnatelný jakési konfederaci, kde náboženské klany tvoří jeden celek a kde každý klan má v určité míře právo veta. Celý systém může fungovat jen tehdy, když se političtí vůdci křesťanů, sunnitů a šíitů jsou schopni a chtějí dohodnout na společném vládnutí. Krom dělicí linie náboženské je zde ještě jedno rozlišení, a to na základě zahraničních vztahů. Jednodušeji řečeno, jedná se o vztah pro- a proti-syrský. Politický systém a vztahy jednotlivých stran jeden jsou velice komplikované, navíc i rychle proměnlivé. Vztahy jsou utvářeny na popud aktuálního dění, ale problémem v utužení vztahu bývá překročení šrámů z minulosti, proto je důvěra jedné strany k druhé velmi křehká. Nejen křehká důvěra, ale vměšování třetích zemí do dění v Libanonu utváří velmi nestabilní systém vlády.⁷⁶

⁷⁵ Norton, Hezbollah, s. 153-154

⁷⁶ Shields,E.Vanessa. Political Reform in Lebanon: Has the Cedar Revolution Failed?. s. 477

2. HARÍRÍHO ÉRA

2.1. Budování státu po občanské válce

Necelých deset let po ukončení občanské války v Libanonu bylo vidno, že se země po dlouhé době konečně staví na nohy. Kdyby se člověk v roce 1999 procházel v Bejrútu, viděl by výsledky renovace na každém kroku stejně tak, jako mnohé další ještě v pochodu. Centrum města bylo téměř celé obnovené a město žilo novou dobou. Bejrút se opět sjednotil opravou Náměstí Mučedníků, které leželo na tzv. Zelené linii, která rozdělovala Bejrút na východní a západní část, linii oddělující křesťany a muslimy během občanské války.⁷⁷ Veškeré okolí Zelené linie bylo občanskou válkou naprosto zdevastováno.

Za opravou celého města stál především jeden člověk, Rafík Bahaa El Din Harírí a jeho společnost vývoje a rekonstrukce *Solidere*. Harírí podporoval obnovu Libanonu již během občanské války, ovšem ze zahraničí. Harírí pocházel z relativně chudé sunnitské rodiny z jihu Libanonu, ze Sidonu. Pro sunnity z jihu nebylo v Libanonu příliš příležitostí k uplatnění, proto v roce 1965 odjel za prací do Saudské Arábie, zde si založil svou stavební firmu.⁷⁸ Během několika let se vypracoval, získával zakázky od Saudské královské rodiny a Saudové si ho velice oblíbili.⁷⁹ V době kdy Libanon čelil druhé izraelské invazi, Harírí se stal miliardářem. Harírí však na svou zemi nezapomněl a využíval svého blízkého kontaktu se saudským králem Fahdem, aby podpořil dosažení míru v Libanonu. První příležitost měl v roce 1982 na konferenci v Ženevě a v Lausanne, kam k jednomu stolu přivedl zneprátelené strany reprezentované Wálidem Džumblátem a Bašírem Džumajilem, ovšem jeho snahy se nesetkaly s úspěchem.⁸⁰

Harírí se dočkal mírových dialogů v roce 1989⁸¹. V saúdském Táifu, v hotelu, který Harírí sám postavil, se sešli představitelé Ligy arabských států a představitelé soupeřících stran v Libanonu. Po dvaceti třech dnech vyjednávání

⁷⁷Blanford, s. 40

⁷⁸Blanford, s. 21-22

⁷⁹Blanford, s. 21-22

⁸⁰Blanford, s. 26

⁸¹Traboulsi, Fawwaz. A History of Modern Lebanon. s. 240

došly všechny strany ke konsensu, k tzv. Táifské dohodě⁸². Dohoda měla přinést usmíření, nové politické uspořádání země, kde měla právně ukotvit modifikovaný Národní pakt.

Dohody z Taifu zahrnovaly tři hlavní body. Prvním z nich bylo ustanovení hranic libanonského státu, druhou byl návrh sociálních reforem. Třetím nejpodstatnějším bodem bylo rozdělení moci, které mělo být zakotveno v ústavě. Změnil se poměr křesel v parlamentu mezi křesťany a muslimy na 50:50, nejvyšší politické posty zůstaly ponechány dle Národního paktu, ovšem jejich pravomoci shledaly některé změny.⁸³

President začal mít více reprezentativní funkci, když mu byla odebrána většina výkonné moci. President již nemohl jmenovat předsedu vlády bez „zavazujících konzultací s parlamentem“ zároveň ho ani nemohl odvolat. Naopak předseda vlády nabyl mnohem větších pravomocí, vedl schůze vlády, podepisoval všechny zákony. I předseda parlamentu získal na moci, například nově mohl navrhnout a schvalovat nominace na předsedu vlády.⁸⁴

Pojďme se vrátit k rekonstrukci Libanonu po válce. První vláda Rafíka Harírího byla v roce 1992 sestavena převážně z podnikatelů a jejich hlavním cílem byla rekonstrukce a růst ekonomiky.⁸⁵ Harírí byl velice pragmatickým politikem, na místo aby čekal na zdoluhavé schválení rozhodnutí parlamentem, raději vydal své vlastní peníze, aby danou záležitost posunul do progresu.⁸⁶ Harírí znal cenu peněz a dokázal je využít, jak jen bylo potřeba. Harírí si dokázal spřátelit obě strany v Libanonu, jak muslimy, tak křesťany. Mezinárodně se mu také dařilo. Velmi vřelé vztahy neměl jen s královskou rodinou v Saudské Arábii, ale i s lidry ve Francii a USA. A tak Harírí ztělesňoval most mezi západem a Blízkým východem.⁸⁷

Harírího cílem bylo z Bejrútu opět vybudovat „Švýcarsko Blízkého východu“⁸⁸, jako tomu bylo před válkou. Podařilo se mu přilákat velké finanční investory ze zámoří, na oplátku nabízel nízké zdanění pro zahraniční investory.

⁸² Hanf, Theodor. Coexistence in Wartime Lebanon. s.538

⁸³ Traboulsi, s. 244

⁸⁴ Knio, Lebanon: Cedar Revolution... s. 228

⁸⁵ Hanf, s. 634

⁸⁶ Blandford, s. 43

⁸⁷ Blandford, s. 46-47

⁸⁸ Schwerna, s. 147

Dělal vše pro to, aby z Bejrútu udělal bankovní centrum, finanční most mezi Západem a Východem. Věřil v to, že „přestavbou srdce Bejrútu přinese život do celého Libanonu“⁸⁹. Mimo ekonomický růst se snažil v Libanonu obnovit i kulturní život, obnovil tradiční festival v Baalbeku a pokoušel se i o obnovu turismu. Zde však narazil, USA i Velká Británie vydala upozornění, v němž nedoporučovala svým občanům do Libanonu cestovat, a to díky neustávajícímu nebezpečí na jihu Libanonu.⁹⁰ Úspěchem však bylo znovu otevření rekonstruovaného mezinárodního letiště v Bejrútu.

Euforii přineslo v roce 2000 stažení izraelských vojsk z jihu Libanonu.⁹¹ Do společnosti se vlila velice pozitivní vlna, která dokázala určitým způsobem sjednotit Libanonce konečně k jednomu společnému cíli. V roce 2000 byl také Harírí znovu zvolen do pozice předsedy vlády⁹², měl před sebou důležitý úkol, ekonomika upadala a státní dluh rostl. Harírímu se opět podařilo využít svých kontaktů a uspořádal dvě konference, Paris I. a Paris II., kam dorazili představitelé Evropské Unie, Světové banky a významní podnikatelé, všichni se rozhodli přispět velkým obnosem finanční pomoci k znovuoživení ekonomiky, snížení dluhu a zvýšení produktivity veřejného sektoru.⁹³

Rekonstrukce Libanonu zaujala zahraniční média, ale turisty stále nepřilákala. Paradoxně po tragických událostech 11. září 2001, se turismus určitým směrem pohnul, nepřilákal sice turisty ze západu, ale naopak z východu, Saudy. Saudové po 11. září již nebyli vítanými hosty v Evropě a v USA, proto znovuobjevili Libanon. Saudové utráceli velké peníze v Libanonu a skupovali všechny luxusní domy a byty v Bejrútu a jeho okolí.⁹⁴

V Harírího plánech nebyl prostor pro slovo „válka“. Rekonstrukční plány Bejrútu se potýkaly s mnohými otázkami, zda obnovit Bejrút z doby francouzského mandátu nebo z 60. a 70. let. Plány Solidere byly v tomto ohledu nejasné, hlavním cílem však bylo vybudovat z Bejrútu komerční centrum, proto i všechny rekonstrukční cíle vedly k této tváři města. Rušily se tradiční trhy, sůky,

⁸⁹ Van Melle, Jonathan Henry. THE HARIRI ASSASSINATION AND THE MAKING OF A USABLE PAST FOR LEBANON. s. 81

⁹⁰ Green, Marilyn, Beirut: Forbiddn Fruit for U.S.; USA TODAY, October 27, 1993

⁹¹ Van Melle, s. 82

⁹² Blanford, s. 115

⁹³ Blanford, s. 88

⁹⁴ Kifner, John, Since 9/11, Rich Arabs are again Frockling in Lebanon; New York Times, September 9, 2004

namísto nich byly vybudovány široké bulváry s drahými obchody.⁹⁵ V Bejrútu se začalo utrácet za drahá auta, za plastickou chirurgii, za konfekci nejdražších designů, de facto šlo o útraty, jež si mohly dovolit jen nejvyšší třídy a hlavně saudští turisté. To se ovšem neseťkávalo jen s pozitivním ohlasem, původní obyvatelé Bejrútu se najednou cítili vysídlení z vlastního města a obviňovali Harírího, že z Bejrútu udělal „hřiště“ Saudů, že městu chybí opravdová kultura a že tato „povrchní fasáda“ městu nestačí.⁹⁶ Co více, obnovením jednoho města se neobnoví celá země, jak tomu věřil Harírí.

Ano, rekonstrukční plány byly zaměřeny především na Bejrút a zbytek země, především jih, silně opomíjely. Harírí měl také svého konkurenta v rekonstrukci Libanonu, Hizballáh. V kontrastu k Harírího zájmům se o jih Libanonu a údolí Bikáa staral Hizballáh. Ten prošel změnou a z čistě militantní skupiny dospěl až do stádia politické strany. Hizballáh se staral o zajišťování sociálních potřeb na jihu Libanonu, stavěl školy a nemocnice, založil si své vysílací stanice (televizní i rádiové), ba dokonce se postaral i o rozvod vody.⁹⁷

Harírí měl ambivalentní vztah k tomuto uskupení. Viděl ho jako stát ve státě a obával se, že by eventuelně mohl učinit stejnou zkázu jako PLO na přelomu 70. a 80. let. Navíc viděl, že Hizballáh nepřidává Libanonu na dobré mezinárodní reputaci. I Hizballáh nebyl vyhraněn ve svém vztahu k Harírím, Hizballáh věděl, že Harírí přilákal velké finanční prostředky ze Západu a z Arabského poloostrova a také si byl vědom, že Harírí disponuje širokými kontakty. A tak jako „muž kompromisu“ Harírí otevřel dialog.⁹⁸

Trnem v oku byla, více než Hizballáh, vlajka vlající na každém rohu země.⁹⁹ I přes veškerou rekonstrukci a novou tvář země, vždy se objevila na konci všeho snažení a připomínala, že ač stát roste z popela války, stále nemá svou vlastní suverenitu a je zde vždy někdo, kdo celý stát ovládá, ne penězi, ale Táífskou dohodou. Sýrie a její vůdce Háfiz Al-Assad. Táífská dohoda byla ve své době relativním úspěchem pro ukončení občanské války a poválečnému uspořádání Libanonu. Byla hlavně osobním úspěchem Rafíka Harírího, je ale

⁹⁵ Khalaf, Heart of Beirut: Reclaiming the Bourj. s. 233-234

⁹⁶ Khalaf, s. 178

⁹⁷ Norton, s. 106-112

⁹⁸ Blanford, s. 79

⁹⁹ Blandford, s. 84

otázkou, zda byla až tak velkým úspěchem pro Libanonský stát jako takový v dlouhodobějším měřítku.

2.2 Na pozadí Taífské dohody

Taífská dohoda neřešila jen problémy v Libanonu. Také formálně ustanovila dlouhodobé vnímání Sýrie vůči uznání nezávislosti Libanonu. Sýrie nikdy neuznávala samostatnost státu Libanon a viděla Libanon stále jako její součást. Pojem *Velká Sýrie* se nikdy z mysli Syřanů nevytratil a Syřané nemohli připustit, že území Libanonu bude nezávislé a dáno do rukou křesťanům. Syrský prezident Háfiz Al-Assad vždy vysvětloval, že Libanonci a Syřané jsou „jedna země a jeden národ“¹⁰⁰. V minulosti zde bylo několik pokusů o obnovení Velké Sýrie, bylo to i hlavním cílem Syrské národně socialistické strany v Libanonu v čele s Antunem Saadem.¹⁰¹

V roce 1976 syrská armáda vtrhla do Libanonu, údajně s hrdinským posláním ochránit Libanon před izraelskou okupací. Hlavní důvod ovšem byl ten, že Sýrie si potřebovala chránit své zájmy v Libanonu a také aby si uchránila svou pozici v regionu, byla by totiž mnohem zranitelnější, kdyby je Izrael případně napadl z Libanonského území.¹⁰² A tak syrská armáda byla přítomná na území Libanonu až do roku 2005.

Po občanské válce mělo dojít k rokování v Táifu, ale dříve než mohli libanonští poslanci začít diskusi, Liga arabských států musela probrat plány se Sýrií.¹⁰³ Sýrie měla na území 30 000 vojáků, vzhledem k tomuto faktu si Liga arabských států uvědomovala, že k tomu, aby byla podepsána dohoda, musela mít souhlas Sýrie.¹⁰⁴ Každopádně opatření, jež zvýhodňovaly Sýrii, nemohly být libanonským parlamentem zrušeny. V Táífské dohodě stálo, že role syrské armády je napomáhat legitimní libanonské vládě v prosazování její autority po dobu dvou let.¹⁰⁵ Po uplynutí dvou let se měly strany dohodnout na další formě syrské přítomnosti v zemi. Nikde však nebylo ustanoveno, po jak dlouhou dobu

¹⁰⁰ Dawisha, Adeed I. Syria and the Lebanese Crisis. s. 37

¹⁰¹ Salibi, s. 172

¹⁰² Dawisha, s. 72-73

¹⁰³ Van Melle, s. 90

¹⁰⁴ Hanf, s. 590

¹⁰⁵ The Taif Agreement, část druhá, bod D.

může syrské vojsko pobývat v Libanonu, tedy kdy se Sýrie z Libanonu stáhne. A tak byla syrská okupace plně legitimní.

Jakmile byla dohoda ratifikována, Sýrie se pustila do plnění svých úkolů, prvním z nich bylo odzbrojení libanonských milic. K tomu aby se jí toto dařilo hladce, musela si zajistit na prezidentském postu někoho, kdo by jí byl nakloněn, president totiž stál v čele armády. Presidentem se stal Elias Hrawí a více pro-syrský Emil Lahúd se stal vrchní velitelem armády.¹⁰⁶ Lahúd odzbrojil všechny milice kromě Hizballáhu, jelikož Sýrie viděla Hizballáh jako strategické aktivum na jihu Libanonu v boji proti izraelské okupaci. První z úkolů byl dokončen, a byl tedy čas dohodnout se na dalším bodu Taífské smlouvy, na přítomnosti syrských vojsk v Libanonu. Ač se hlavy států dohodli na transformaci role a pozdějším odchodu vojsk z území Libanonu, nikdo z Libanonců nevěřil tomu, že se tak někdy stane, aspoň ne v této dohodnuté formě. Sýrie a Libanon podepsaly „Dohodu o bratrství“, kde se objevovaly slova jako „kooperace, dvě vlády a individuální suverenita“¹⁰⁷, ale dohoda nebyla ničím jiným než povolením Sýrii mít plnou kontrolu nad libanonskou bezpečností a zahraniční politikou. Navíc zde opět nebyl dán časový limit a bylo dohodnuto, že bude na budoucích vládách, jak se dále dohodnou.¹⁰⁸

USA a Francie si začaly všímat, že Taífská dohoda byla trojským koněm Damašku v Libanonu a naléhala na Sýrii, aby se co nejdříve stáhla z Libanonu. Sýrie samozřejmě na toto naléhání nereagovala, naopak její vzkaz Libanonu byl jasný: „Každý má své silné stránky, váš je obchod a naše je bezpečnost a zahraniční politika“¹⁰⁹. Libanon tedy měl svou autonomii týkající se obchodu a ekonomiky, ale tím také jeho autonomie končila. Libanonu v té době nenapomáhal ani nově zvolený prezident Emil Lahúd, který byl silně pro-syrský a byl chápán jako loutka Sýrie. V Harírího očích byl Lahúd překážkou pro Libanon stát se svobodnou a legitimní zemí bez kontroly třetí vlády, a zemí volného obchodu.¹¹⁰ A tak začal boj mezi Harírím a Lahúdem.

¹⁰⁶ Hanf, s. 597

¹⁰⁷ Traboulsi, s. 622

¹⁰⁸ Lebano- Syria Treaty of Cooperation, <http://mideastweb.org/syria1.htm> (cit. 23. 3. 2012)

¹⁰⁹ Volně přeloženo. Traboulsi, s. 246

¹¹⁰ Van Melle, s. 92

V roce 1995, když se mělo schylovat ke zvolení nového prezidenta, Sýrie silně protlačovala Lahúdovu kandidaturu.¹¹¹ Harírí použil veškerou svou politickou moc, aby pozměnil ústavu k prodloužení funkčního období prezidenta Hrawího. V roce 1998¹¹² už nemohl zabránit nástupu Lahúda na prezidentský post, Harírí odmítl sestavit kabinet a stáhl svou kandidaturu na předsedu vlády. V následujícím období zemřel Háfiz Al-Assad¹¹³ a na jeho místo nastoupil jeho syn Bašár Al-Assad, který se velice sblížil s Lahúdem, a společně vybudovali režim založený na silné obraně a zpravodajských službách.

V roce 2000 nemohli Assad ani Lahúd zabránit Harírího návratu do vysoké politiky. Harírí se vrátil ve velkém stylu, včetně podpory Wálida Džumbláta, který se postavil proti Sýrii. Za zády měl také podporu křesťanských komunit, včetně Maronitů, a i Hizballáh byl na jeho straně.¹¹⁴ Tak utvořil Harírí parlamentní koalici se sto šesti poslanci z celkových sto dvacet osmi poslanců.¹¹⁵ Úspěch získal díky upadající ekonomice předchozího období a díky jeho, již několikrát zmíněným, širokým kontaktům. Po úspěšných konferencích Paris I. a Paris II., kde využil vztahu s Jacquesem Chiracem a získal velké finanční prostředky na revitalizaci ekonomiky, Lahúd zablokoval veškeré rekonstrukční projekty společnosti Solidere a zmrazil veškerou finanční pomoc získanou díky těmto dvěma konferencím.¹¹⁶

O dva roky později se Bašár Al-Assad rozhodl prodloužit funkční období Lahúdovi. To bylo pro Harírího nepřijatelné, a tak zmobilizoval Bílý dům a Francii, aby se postavili proti tomuto rozhodnutí.¹¹⁷ Prvně se podařilo Assadův plán zastavit, ale v roce 2004 si Assad pozval Harírího do Damašku a tam mu oznámil, že Lahúd přes všechny snahy zůstane prezidentem, se slovy: „není o čem diskutovat... Já jsem Lahúd a Lahúd je já. Jestli tvůj přítel Chirac mě chce dostat z Libanonu, tak dříve rozbij Libanon a tvou hlavu a hlavu Chiraca, než abych zničil svůj svět.“¹¹⁸ Jeho slova byla více než jasnou výhrůžkou. Mnozí

¹¹¹ Blanford, s. 50

¹¹² Blandorf, s. 67

¹¹³ Blanford, s. 85

¹¹⁴ Kifner, John. Lebanon Challenger Takes on Syria too. s. 8

¹¹⁵ Blanford, s. 78

¹¹⁶ Blanford, s. 91-92

¹¹⁷ Blanford, s. 100

¹¹⁸ Blanford, s. 101

varovali Harírího, ať se mírní, že je v ohrožení vlastního života, ten si to však vůbec nepřipouštěl.

Harírí okamžitě svolal vládu, aby společně navrhli změny parlamentu. Všichni, až na Džumblátovy ministry, souhlasili s návrhy.¹¹⁹ Reakcí na Assadovy záměry vydala Rada bezpečnosti OSN rezoluci č. 1559¹²⁰, v níž vyzývala ke svobodným volbám bez zahraničního vlivu a k stáhnutí vojsk zahraničních sil. Rezoluce RB č. 1559 měla ale i další doložky. Jednak doporučovala prodloužení kontroly Sýrie nad libanonskou vládou a také vyzývala k odzbrojení všech milicí v Libanonu, tedy i odzbrojení Hizballáhu. Rezoluce, jež měla sjednotit Libanonce, aby se zbavili nadvlády Sýrie, naopak podkopala tyto snahy, jelikož opět rozdělila Libanonce dle náboženské linie, na šíity a všechny ostatní. I Harírí tento rozkol ohledně rezoluce cítil, chtěl docílit odchodu Sýrie z Libanonu, ale nechtěl dopustit odzbrojení Hizballáhu, jelikož by mohlo vést k ještě většímu politickému chaosu.¹²¹

Parlament stál před rozhodnutím schválit prodloužení funkčního období prezidentovi Lahúdovi, k zastavení návrhu potřeboval Harírí osmdesát šest hlasů. Harírí se však již rozhodnul, ještě jednou se poddal syrské nadvládě, aby udržel klid a stabilitu v Libanonu. Prezidentský mandát Emila Lahúda byl prodloužen do roku 2007 a tím byly odloženy původně naplánované volby na listopad 2004.¹²² Prezident Chirac nebyl s Harírího krokem spokojen, ale chápal, že byl ve velice problematické situaci a chápal obavy, jež měl Harírí o Libanon, ale i o svůj život samotný.¹²³

V reakci na toto rozhodnutí se 7. září 2004 čtyři ministři rozhodli na protest rezignovat, ministr hospodářství Marwán Hamadeh, ministr kultury Ghazi Aridi, ministr vztahů s uprchlíky Abdulláh Farhat a ministr prostředí Farez Boueiz.¹²⁴ Harírí se 9. září novinářům zmínil, že i on uvažuje o rezignaci.¹²⁵ A

¹¹⁹ Van Melle, s. 95

¹²⁰ Blanford, s. 103-104

¹²¹ Blanford, s. 106

¹²² Van Melle, s. 96

¹²³ Blanford, s. 139

¹²⁴ Mehlis, Detlev, Report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolution 1595. Bejrút, 2005. s. 7

¹²⁵ Tristam, Pierre, <http://middleeast.about.com/od/libanon/a/me090203a.htm> (cit. 26. 3. 2012)

také tak učinil. Po pokusu o atentát na rezignujícího ministra Marwana Hamadeha, Harírí k 11. září rezignoval na post předsedy vlády.¹²⁶

20. října president Lahúd jmenoval nového předsedu vlády Omara Kárámího¹²⁷, který usedl do tohoto křesla podruhé v řadě (prvně tomu bylo mezi lety 1990 a 1992). Karámí byl Lahúdův pro-syrský spojenec. Karámí měl za úkol sestavit novou vládu, ale nesetkal se s úspěchem. Jeho politické snažení bylo ukončeno zavražděním Rafíka Harírího, kdy po nátlaku poslanců, kteří obviňovali Sýrii z atentátu na Harírího, složil svůj post.¹²⁸

Atmosféra v Bejrútu se začala po rezignaci Harírího vyostřovat. Mnoho ministrů rezignovalo, poslanci ze strachu o své životy tiše přikyvovali syrské vládě, ovšem v zákulisí naopak hlasitě vyjadřovali nesouhlas s tehdejší vládou. Vysoce postavení lidé, i Harírí, dostávali výhrušné dopisy a událo se i několik pokusů o atentát. Vše nasvědčovalo tomu, že Bejrút přestává být bezpečné město. Vše naznačovalo tomu, že Rafík Harírí nebyl v bezpečí.

2.3. 14. únor 2005

Byla necelá hodina po poledni¹²⁹, když se v centru Bejrútu ozval výbuch a město se schovalo pod oblak černého dýmu. Hotel St. George se jako při občanské válce stal centrem pozornosti, jelikož právě na silnici před jeho vchodem vypukl po silné explozi požár. Po nějakém čase, když se podařilo dostat požár pod kontrolu a dým se stal snesitelnějším, dostali se záchranáři k jádru exploze. „Je to Harírí!“ vykřikl jeden z hasičů.¹³⁰

Rafík Harírí byl zavražděn 14. února 2005,¹³¹ společně s ním zahynulo 22 dalších osob, mimo jiné také Harírího blízký přítel, ex-ministr hospodářství Bassel Fleyhan.¹³² Mezi mrtvými pak byli převážně Harírího osobní strážci.

¹²⁶ Mehlis, Detlev, Report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolution 1595. Bejrút, 2005. s. 7

¹²⁷ Knio, Lebanon:Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?, s.1

¹²⁸ Blanford, s. 115

¹²⁹ Blanford, s. 12

¹³⁰ Anonym. Prime minister Car BoMbb (Rafic Hariri) R.I.P. http://www.youtube.com/watch?v=a66aygS_lyA (cit. 15. 3. 2012)

¹³¹ Blanford, s. 12

¹³² Mehlis, Detlev. Report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolution 1595 (2005).Beirut, 2005. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/563/67/PDF/N0556367.pdf?OpenElement> . S. 20. (cit. 15. 3. 2012)

Jeho auto společně s dalšími vybuchlo na rušné silnici právě před hotelem St. George. Pod jeho auto byla umístěna bomba obsahující až 300 kilogramů trinitrotoluenu (TNT)¹³³. Harírí byl společně s osobními strážci pochován blízko mešity Mohammeda al-Amína, kde na jeho počest byl vybudován velký památník.

Smrt Rafíka Harírího přineslo mnoho politických změn a nakonec vedla k tzv. Cedrové revoluci, ale také k pozdějším sporům mezi politickými frakcemi a vyvolala všeobecnou potřebu nového politického uspořádání. Celé politické situaci budou věnovány následující kapitoly. Díky tomu, za jakých okolností a v jaké politické situaci byl Harírí zavražděn, vzbudila celá událost velkou mezinárodní pozornost.

Okamžitě se objevila řada různých podezření, kdo Harírího zavraždil a či to měl být zájem, aby ex-premiér zemřel. Proto byl ustanoven mezinárodní tribunál, jenž měl vraždu Rafíka Harírího vyšetřit.

Samotnému vyšetřování předcházelo zastavení veškerého obviňování ze strany EU a OSN. Místo toho začaly oba tyto subjekty požadovat odchod Sýrie z Libanonu a začátek mezinárodního vyšetřovacího procesu. Rada bezpečnosti přijala rezoluci 1595¹³⁴, která schvalovala vyslání vyšetřovacího týmu do Libanonu, aby důkladně atentát na Harírího vyšetřila. Tým byl veden německým soudcem Detlvem Mehlisem.

První zprávu předložila Radě bezpečnosti 20. října 2005.¹³⁵ Mehlisova zpráva upozornila na zapletení syrských a libanonských úředníků s vedoucím syrských zpravodajských služeb Assefa Shawkat a nevlastním bratrem syrského prezidenta Bašára Al-Assada. V reakci na tuto zprávu svolal Georg W. Bush speciální setkání rady OSN.¹³⁶ Důvodem byla nutnost tuto zprávu co nejrychleji projednat. Samotný Melis požádal o více času na vyšetření všech

¹³³ Mehlis, s. 25

¹³⁴ UN Security Council. Resolution 1559 (2004). <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/498/92/PDF/N0449892.pdf?OpenElement> (cit. 15. 3. 2012)

¹³⁵ Mehlis, Detlev. Report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolution 1595 (2005). Beirut, 2005. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/563/67/PDF/N0556367.pdf?OpenElement> . (cit. 15. 3. 2012)

¹³⁶ Bush calls for strong U.N. reaction to Syria report. USA Today. Washington, 21. 10. 2005. http://www.usatoday.com/news/washington/2005-10-21-syria-report_x.htm. (cit. 15. 3. 2012)

podrobností. Libanonští požádali o prodloužení času vyšetřovacího týmu, aby tým mohl vyšetřit další atentáty na odpůrce syrského vlivu v Libanonu.

Druhá zpráva, která byla předložena v lednu 2006¹³⁷, pět dní po předložení zprávy byl Mehlis nahrazen v čele komise Belgičanem Sergem Brammertzem. Zpráva potvrdila první zprávu, tedy velký vliv syrských armád na zpravodajské služby v Libanonu v době vraždy Haríriho. Damašek však opakovaně tvrdil, že žádné zprávy o chystaném atentátu neměl. USA a Velká Británie ale našly důkazy o zapojení Sýrie a Libanonu do tohoto útoku. Rada bezpečnosti OSN následně jednomyslně odhlasovala plnou povinnost spolupráce Sýrie při vyšetřování této záležitosti.¹³⁸

30. prosince 2005 řekl v televizním rozhovoru bývalý syrský viceprezident Andul Halim Khaddam, že prezident Assad byl zapleten do atentátu, a dokonce, že Assad osobně, měsíc před smrtí, Harírimu vyhrožoval.¹³⁹ Po tomto rozvorou chtěli syrští poslanci obvinít Khaddama z vlastizrady.¹⁴⁰

Zpráva z 18. prosince hovoří o tom, že na základě analýzy DNA, které bylo pořízeno na místě činu, mohl být atentát činem mladého muže.¹⁴¹ 28. března 2008, desátá zpráva nezávislé mezinárodní komise UN objevila skutečnost, že objevila síť jednotlivců, kteří jednali s motivem provést atentát na Haríriho, a že tato zločinecká síť je spojena s dalšími případy, na jejichž vyšetřování má komise mandát. Rada bezpečnosti prodloužila mandát k vyšetřování do února roku 2009. Mandát měl komisi totiž skončit v prosinci roku 2008.¹⁴²

¹³⁷ Mehlis, Detlev. Second report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolutions 1595 (2005) and 1636 (2005). Beirut, 2005. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/636/79/PDF/N0563679.pdf?OpenElement>. (cit. 15. 3. 2012)

¹³⁸ Lynch, Colum; Wright, Robin. U.N. Pressures Syria On Assassination Probe. The Washington Post. 1. 11. 2005. http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/10/31/AR2005103100297_pf.html. (cit. 15. 3. 2012)

¹³⁹ Hariri 'threatened by Syria head. BBC News. 30. 12. 2005. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4570652.stm (cit. 15. 3. 2012)

¹⁴⁰ Syrian MPs demand exile's trial. BBC News. 31. 12. 2005. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4571842.stm (cit. 15. 3. 2012)

¹⁴¹ UN probe into murder of former Lebanese leader nears sensitive stage – inquiry Chin. UN News Centre. 18. 12. 2006. <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=21034&Cr=leban&Cr1=>. (cit. 15. 3. 2012)

¹⁴² Security Council extends probe into Lebanon killings for another two months. UN News Centre. 17. 12. 2008. <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=29344&Cr=leban&Cr1=hariri>. (cit. 15. 3. 2012)

Od 6. února roku 2006 byl odsouhlasen návrh na zřízení speciálního tribunálu pro Libanon. V prosinci roku 2007 se Nizozemsko dohodlo na konání tribunálu v bývalé zpravodajské centrále v městě Leidschendam. Soud byl otevřen 1. března 2009.¹⁴³

Na konci dubna stejného roku však soud nařídil okamžité propuštění čtyř zadržených, z důvodu absence spolehlivých důkazů proti obviněným. Jednalo se o tyto čtyři osoby: Generál Džamil Mohammad Amin el-Sajjed (vedoucí obecné bezpečnosti), generál Ali Salah al-Dine el-Hajj (vedoucí vnitřních bezpečnostních sil, libanonské policejní síly), brigádní generál Raymond Azar Fouad (vedoucí Army intelligence) a brigádní generál Mostafa Fehmi Hamdane (šéf prezidentské stráže). 30. června 2011 Haaretz oznámil, že tribunál předloží zastupitelství obvinění čtyř libanonských členů Hizballáhu a jednoho cizince. Obvinění byla doručena zástupci soudního dvora v Haagu.¹⁴⁴

3. LIBANONSKÉ JARO

3.1. Cedrová revoluce

Smrt Rafíka Harírího způsobila v Libanonu „politické zabřednutí“. Brutální vražda mocného politika, jež byl sponzorem a budovatelem poválečného Libanonu, spustila velkou vlnu nesouhlasu se syrskou nadvládou. Z vraždy byla všeobecně ve společnosti podezřívána Sýrie. Atentát byl vesměs „poslední kapkou“ pro libanonské občany, kteří konečně vystoupili proti politickému režimu Sýrie v Libanonu. Mnoho západních politických osobností a novinářů události v Libanonu vnímali jako demokratický „spillover“, který se nezadržitelně proléval několika zeměmi v téže době (například v Gruzii v r. 2002, v Iráku v r. 2003, na Ukrajině v r. 2004).¹⁴⁵

¹⁴³ Hariri court to be based in former Dutch intelligence HQ. Lebanon Wire. 21. 12. 2007. <http://www.lebanonwire.com/0712MLN/07122122AP.asp>. (cit. 15. 3. 2012)

¹⁴⁴ Issacharoff, Avi. Report: Hezbollah officials receive indictments in Hariri murder probe. Haaretz. 30. 6. 2012. <http://www.haaretz.com/news/international/report-hezbollah-officials-receive-indictments-in-hariri-murder-probe-1.370449>. (cit. 15. 3. 2012)

¹⁴⁵ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 225

Dva dny po atentátu, 16. 2. 2005, byl uspořádán pohřeb, který vedl k první proti-syrské demonstraci.¹⁴⁶ Celý pochod byl nenásilný a vyžadoval okamžitou rezignaci pro-syrské vlády a okamžité stažení Sýrie z libanonského území.¹⁴⁷

Ještě před smrtí Rafíka Harírího se seskupila proti-syrská koalice složená ze sunnitů, drúzů a maronitů, v jejímž čele stál tehdejší předseda vlády Harírí. Později vzešla ve známost jako koalice nebo „Hnutí 14. března“. Toto hnutí již dříve také vystupovalo proti všem pro-syrským návrhům v parlamentu. Od 16. 2. pak Hnutí začalo organizovat proti-syrské demonstrace. Hnutí 14. března bylo tvrdé a přímé v názorech proti Sýrii, vyžadovalo od parlamentu jasný časový plán stažení syrských vojsk a bezpečnostních složek z Libanonu (v Libanonu bylo vojsko čítající 14,000 syrských vojáků¹⁴⁸), sestavení nezávislé vlády, jež by dovedla stát k nezávislým a svobodným volbám; a domáhali se sestavení mezinárodního tribunálu, jež bude vyšetřovat smrt Harírího.¹⁴⁹

Mohlo se zdát, že díky demonstracím, které přivedly do ulic sta tisíce lidí denně, byla nalezena určitá libanonská jednota, která by konečně tento roztržštěný stát sjednotila. Ovšem euforie dění kolem Cedrové revoluce netrvala příliš dlouho. Syrská vojska se sice po dvou měsících od atentátu kompletně stáhla z Libanonu, ale mocenské a názorové spory stále přetrvávaly.¹⁵⁰ Syřané také v Libanonu „zapomněli“ své velké spojence presidenta Lahúda a Hizballáh.

Proti Hnutí 14. března se do opozice postavila koalice složená z Hizballáhu, Amalu a Svobodného patriotického hnutí. Hnutí se shodovalo s opozicí v názoru, že je nutno ustanovit tribunál pro vyšetření smrti Harírího a také souhlasila se stažením syrských vojsk z území Libanonu. Pro-syrská koalice vyzývala lid, aby se ve svých názorech vůči Sýrii neunáhlovala, protože Libanon by měl udržovat své spojení se Sýrií.¹⁵¹ Tato formace také svolávala pro-syrské demonstrace, největší z nich se uskutečnila 8. března 2005, odtud také vzniká název nového hnutí, Hnutí 8. března. Záměr zde byl

¹⁴⁶ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 446

¹⁴⁷ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 225

¹⁴⁸ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 446

¹⁴⁹ Shields, s. 478

¹⁵⁰ Shields, s. 482

¹⁵¹ Norton, Augustus Richard. Hizballah through the Fog of the Lebanon War. s. 63

jasný, Hizballáh si chtěl ponechat své ozbrojené síly na jihu Libanonu, aby chránily zemi před případným vpádem Izraele do Libanonu.¹⁵²

Utvořily se zde tedy 2 tábory, pro- a proti-syrský. Jejich složení může budít velké překvapení vzhledem k tomu, jaké vztahy jednotlivé skupiny v koalici měly v minulosti. Můžeme zde vidět změnu v přístupu, jakou roli začaly jednotlivé náboženské skupiny hrát v politice, avšak náboženská struktura politiky zůstala stejná. Oddělit skupiny na pro- a proti syrské by mohlo být jednoduché, ale i jednotlivé skupiny v aliancích samotných se lišily v postojích vůči politickému dění. Spornou otázkou zde byla Táífská dohoda a rezoluce RB č. 1559, kdy každá z náboženských/politických skupin se k plnění obou stavěla rozličně.¹⁵³

Hizballáh není jedinou stranou, jež prosazuje dodržování Táífské dohody, sunnité a drúzové také inklinují k této dohodě, ač jejich názor není úplně jasný ohledně budoucnosti ozbrojených sil Hizballáhu. Drúzové a sunnité vždy byli tradičními spojenci Syřanů v Libanonu a toto spojení pro ně bylo v 90. letech esenciální, aby si udrželi mocenskou pozici v zemi. Dle Karima Knia „jejich momentální postoj vůči Sýrii nemůžeme vidět jako náhlý zvrat, ale jako přístup, v němž chtějí zachovat dobrý vztah se Sýrií, ale očistit ho od jeho nedostatků“¹⁵⁴. Rezoluce RB 1559 je Hizballáhem viděna jako pro-západní intervence do dění v Libanonu a samozřejmě nepřijatelná, jelikož nutí jeho milice se stáhnout a odzbrojit. Sunnité a drúzové nemají až tak vyhraněný postoj k této rezoluci jako Hizballáh, souhlasí s politickým uspořádáním, k níž rezoluce vybízí, ale není přesvědčená o nutnosti demilitarizace Hizballáhu.¹⁵⁵

V rámci koalice 14. Března jsou také maronité, kteří nejsou nakloněni Táífské dohodě. Generál Michel Aún, vůdce maronitů, jenž žil ve vynuceném exilu, se vyhraňoval proti Táífské dohodě s tím, že neuznává legitimitu dohody a odmítá její plnění¹⁵⁶. Maronité žádají o úplné naplnění rezoluce RB č. 1559, kde

¹⁵² Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 447

¹⁵³ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 226

¹⁵⁴ Volně přeloženo. Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 229

¹⁵⁵ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 229

¹⁵⁶ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 229

dokládají, že izraelsko-libanonské hranice jsou garantovány smlouvou z roku 1948¹⁵⁷, tedy není potřeba využívat třetích sil k jejich kontrole.¹⁵⁸

Je tedy jasné, že ač se koalice vyhraňují jedna vůči druhé, mají i v rámci sebe sama názorové nuance. To je samozřejmě zapříčiněno celým libanonským politickým systémem, který má ve svých základech zakořeněnou nábožensko-sociální kulturu. Dále to jsou to pak jizvy z minulosti, jež se i po občanské válce zcela nezahejily. Posledním z problémů je střet identit, „arabské“ a „libanonské“, a všeobecné jednotné libanonské identity celé společnosti. Všechny tyto aspekty tvoří velice křehký a jednoduše narušitelný systém. Stejně tak tvoří velice obtížnou platformu pro vládnutí a politická rozhodnutí.

3.2. Volby 2005

V předchozí kapitole byla vysvětlena složitá socio-politická situace, kde se střetává mnoho názorových skupin. Bylo také vysvětleno, s jakým reziduem se Libanon potýká. Ve stínu hledání společenské identity dění na politické scéně pokračovalo.

Omar Karámí k 28. 2. 2005 rezignoval na svůj post předsedy vlády, po několika dnech byl prezidentem Lahúdem opět povolán, aby sestavil novou vládu. Karámímu se tento úkol nepodařilo zvládnout a tak rezignoval podruhé. Do čela prozatímní vlády byl postaven Nadžíb Mikátí, který měl dovést zemi k svobodným a nezávislým volbám, které měly proběhnout na přelomu května a června 2005.¹⁵⁹

V červnu byly výsledky voleb jasné, 72 ze 128 křesel parlamentu připadlo Hnutí 14. března, v čele s Fuádem Siniorou.¹⁶⁰ Ovšem k tomu, aby se jim podařilo prosadit konstituční změny, potřebovali dvě třetiny hlasů (tj. 86 křesel), tedy vítězství, i jak ukážou události následující, bylo pouze zdánlivé. Ve vládě

¹⁵⁷ Israel-Lebanon Armistice Agreement. Rosh Hanikra, 23. 3. 1949.

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/islebarm.html>

¹⁵⁸ Knio, Karim. Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. s. 230

¹⁵⁹ Pro-Syrian Lebanese PM reappointed. MSNBC. 10. 3. 2005.

http://www.msnbc.msn.com/id/7023538/ns/world_news/t/pro-syrian-lebanese-pm-reappointed/#.T6KqtbM5J1w. (cit. 17. 3. 2012)

¹⁶⁰ Pan, Esther. Lebanon: Election results. Council on Foreign Relations. 20. 6. 2005. <http://www.cfr.org/lebanon/lebanon-election-results/p8195>. (cit. 17. 3. 2012)

získalo hnutí 22 z 30 ministerských postů.¹⁶¹ Poprvé v historii byl politicky zastoupen i Hizballáh, ve vládě s třemi posty a v parlamentu se 14 křesly.¹⁶² Byly to historicky první volby za přítomnosti zahraničních pozorovatelů, údajně Evropská Unie měla v Libanonu kolem sta pozorovatelů a OSN přibližně tři.¹⁶³ Obě organizace prohlásily volby za politicky korektní.

Polarizace mezi hnutími 8. března a 14. března se volbami jen prohloubila. Hnutí 14. března podnikalo veškeré kroky, aby se z Libanonu budovala suverénní stát, bez mocenských intrik Sýrie. Zprvu chtěla prosadit dovršení rezoluci RB č. 1559, kdy poslední krok, který nebyl splněn, bylo odzbrojení Hizballáhu na jihu Libanonu a rozmístění Libanonské armády. Veškeré rozhodnutí opozice 8. března blokovala, samozřejmě prezident Lahúd také nebyl nakloněn krokům, které vláda chtěla podniknout. A tak se celá vláda a veškeré její úsilí dostávalo do slepé uličky. Polarizace vyvrcholila sérií politických atentátů na proti-syrské poslance.¹⁶⁴

Situace byla nesnesitelná, bylo potřeba dojít k nějakému kompromisu a přejít k dialogu. Fuád Siniora vyzval parlament k tzv. národnímu dialogu¹⁶⁵, který měl za cíl vyřešit citlivé otázky Libanonu.¹⁶⁶ V období od března do června 2006 se tak mělo prodiskutovat následujících sedm specifických otázek:

- Identita farem Šibaá
- Budoucnost ozbrojených sil Hizballáhu
- Vyšetřování mezinárodního tribunálu pro Harírího
- Budoucnost instituce prezidenta v zemi
- Nový volební systém
- Palestiňští uprchlíci v Libanonu
- Hospodářské a rozvojové otázky

¹⁶¹ Knio,Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 447

¹⁶² Knio,Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?.s. 447

¹⁶³ Security Council. Second semi-annual report of the Secretary-General to the Security Council on the implementation of resolution 1559 (2004). United Nations. 26. 10. 2005. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/571/31/PDF/N0557131.pdf?OpenElement>. s.7. (cit. 17. 3. 2012)

¹⁶⁴ Knio,Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 447-448

¹⁶⁵ Knio,Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?.s. 448

¹⁶⁶ Biedermann, Ferry. Lebanon's leaders resume national dialogue. Financial Times. 22. 3. 2006. <http://www.ft.com/cms/s/0/4cf92b38-b9d9-11da-9d02-0000779e2340.html#axzz1tq5K9ZFY>. (cit. 17. 3. 2012)

Po čtyřech měsících byla ze sedmi témat nalezena společná řešení jen pro tři, a to uznání libanonské identity farmám Šibaá, zacílení hospodářského rozvoje na sociálně zanedbané městské a vesnické oblasti, a ponechání palestinské uprchlíky bez státního občanství a odzbrojení palestinských skupin¹⁶⁷. Obzvláště velký nesouhlas byl naopak spojen s odzbrojením Hizballáhu a rozmístění jednotek Libanonské armády.¹⁶⁸

I po zdánlivě „národ probouzející“ Cedrové revoluci, Libanonci opět nenašli společné řešení. A ač se Sýrie z Libanonského území stáhla a byly uspořádány svobodné volby bez intervence Sýrie, Sýrie byla svým způsobem v Libanonu stále přítomná, nejen ztělesněna v prezidentovi Lahúdovi, ale stále i díky Táífské dohodě. Táífská dohoda totiž stále udává mocenské rozložení státu a je de facto libanonskou ústavou. Libanon navíc dostal další velkou ránu pod pás, v červenci 2006 začal válečný konflikt na libanonském území, který měl po všech stránkách pro Libanon devastující následky.

4. ČERVENCOVÁ VÁLKA

5.1. Příčiny války

K příhraničním roztržkám docházelo již od roku 1968, a to především mezi PLO (Organizace na osvobození Palestiny) a Izraelskou armádou. Od té doby se toto teritorium stalo význačnou oblastí pro bojovníky PLO a Fatahu, kteří se sem po jordánském Černém září v roce 1971¹⁶⁹ přistěhovali. Byl to právě velký příliv Palestinců a napětí kolem Národního paktu, které dělilo vládu mezi jednotlivé náboženské skupiny, byly to tyto dva faktory, jež způsobili téměř 25 let trvající občanskou válku. Současně v roce 1976 započala Sýrie její 29 let trvající okupaci. Na ni navazovala v roce 1978 první izraelská invaze do Libanonu, za cílem uklidnit palestinské výboje, v tomto roce izraelská vojska ovšem selhala. Úspěšnější pro Izraelce byla druhá invaze do Libanonu v roce 1982, kdy násilně vyloučili lídry PLO do Tuniska. Izrael se tehdy stáhnul do

¹⁶⁷ LEBANON: National dialogue yields results, but sticking points remain. IRIN. 16. 3. 2006.

<http://www.irinnews.org/Report/26199/LEBANON-National-dialogue-yields-results-but-sticking-points-remain> . (cit. 17. 3. 2012)

¹⁶⁸ Norton, Augustus Richard. Hizballah through the Fog of the Lebanon War. s. 65

¹⁶⁹ Burgrová, Helena. Jordánsko. s. 136

nárazníkového pásma na jih Libanonu, kde docházelo k menším výbojům proti Jiholibanonské armádě.

Invaze Izraelců do Libanonu povzbudilo šíitské militantní skupiny, které se v roce 1982 politicky etablovaly do Hizballáhu a prohlásily ozbrojený útok proti izraelské okupaci na libanonském území. Po té co občanská válka v Libanonu skončila a mnohé bojovné frakce PLO souhlasily s odzbrojením, Hizballáh i Jiholibanonská armáda odmítla. Boje proti izraelským okupantům neustávaly, v menší i větší míře docházelo k roztržkám mezi Hizballáhem a izraelskými vojsky. Až o deset let později se Izrael stáhl z jihu Libanonu do tzv. Modré zóny¹⁷⁰ vytvořenou OSN v roce 2000.

Ústup izraelských jednotek způsobil kolaps Jiholibanonské armády, tím postupně převzal Hizballáh kontrolu nad jižní oblastí.¹⁷¹ Hizballáh byl několikrát vyzván k odzbrojení, byla vydána rezoluce¹⁷², kdy měla libanonská vláda zajistit odzbrojení, ovšem Hizballáh na tyto výzvy nereagoval. Hizballáh totiž věřil, že stále je potřeba ochraňovat hranice jihu Libanonu, jelikož stále existovalo okupované území Libanonu Izraelem, farmy Šibáa¹⁷³. Dalším trnem v oku pro Hizballáh byli věznění váleční zajatci Izraelem, Hizballáh několikrát vyzíval Izrael o vydání či propuštění těchto vězňů. Také varoval, že v případě, bude-li k tomu mít příležitost, využije únosných napadení a bude žádat za výměnu rukojmích libanonské vězně.¹⁷⁴

V červnu 2005¹⁷⁵ parašutistická jednotka IDF, operující blízko Farem Šibáa, zatkla tři Libanonce identifikující se jako členi speciální jednotky

¹⁷⁰ Modrá zóna (v aj. Blue Line) je vymezená hranice mezi Libanonom a Izraelem určená OSN k datu 7. 6. 2000. Byla ustanovena k ochraně hranic po stažení izraelských vojsk z území Libanonu v roce 2000. Více viz.: SECURITY COUNCIL ENDORSES SECRETARY-GENERAL'S CONCLUSION ON ISRAELI WITHDRAWAL FROM LEBANON AS OF 16 JUNE. United Nations. 18. 6. 2000. <http://www.un.org/News/Press/docs/2000/20000618.sc6878.doc.html>. (cit. 5. 4. 2012)

¹⁷¹ Fisk, s. 686.

¹⁷² Rezoluce RB OSN č. 1559. Viz.: Resolution 1559 (2004). Adopted by the Security Council at its 5028th meeting, on 2 September 2004. United Nations. 2. 9. 2004. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/498/92/PDF/N0449892.pdf?OpenElement>. (cit. 5. 4. 2012)

¹⁷³ Více viz.: Kaufman, Asher. SIZE DOES NOT MATTER THE SHEBAA FARMS IN HISTORY AND CONTEMPORARY POLITICS. s. 163-176.

Brief History. Shebaa Farms Foundation. <http://www.shebaafarms.org/briefhistory.html>. (cit. 4. 4. 2012)

¹⁷⁴ Hijab, Nadia. What the Struggle Over a Cease-Fire Could Mean for US-Israeli Unilateralism. Institute for Palestine Studies, Policy Note No. 4. 2006. <http://www.globalexchange.org/news/what-struggle-over-cease-fire-could-mean-us-israeli-unilateralism>. (cit. 4. 4. 2012)

¹⁷⁵ Makdisi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 18

Hizballáh, z nich jeden na následky zatčení zemřel. Na video páskách parašutistů byly zachyceny detaily území, na kterém k události došlo. Celý následující rok se Hizballáh třikrát pokusil o únos izraelských vojáků. 21. listopadu 2005¹⁷⁶ se několik Hizballáh bojovníků pokusilo ve vesnici Ghadžar¹⁷⁷ o napadení izraelské vojenské hlídky. Akce proběhla neúspěšně a stála životy čtyř členů Hizballáh. Tři z nich byli zasaženi snajprem do ručních granátů, jež měli u sebe. Tento zásah do granátu měl za následek silnou explozi. Čtvrtý byl zastřelen hned poté.¹⁷⁸ Přesný zásah snajpra byl oslavován v Izraeli, ale samozřejmě krutou smrt, jež přinesla čtyřem členům Hizballáh, se potýkala s velkou kritikou nejen ze strany Hizballáh, ale celého Libanonu.

Je tedy jasné, že oblast jihu Libanonu a severu Izraele byla v neustálém napětí. Čekalo se, kdo vystřelí dříve, kdo zahájí jaký útok, bylo potřeba být neustále ve střehu a být vždy připraven k boji. Navíc celému světu zněla v uších hlavně jedna válka, válka proti terorismu. Ač Afghánistán i Irák byly dobyty USA a jeho spojenci, stále se nedařilo dopadnout největší lídry teroristických organizací. Celému západu byly střepem v patě veškeré teroristické organizace, nehledě na to zda to byla Al-Kajdá či Hamás, všechny byly vhozeny do „jednoho pytle“ se štítkem „teroristická organizace“. Takže i pro USA bylo cílem jeho zájmu odstranění Hizballáhu. Nepotřeboval k tomu ale vysílat své vlastní jednotky, ale využil k tomu svého „bratra“ Izraele. Stačilo tedy opravdu velice málo, aby si Izrael našel záminku, proč začít ozbrojený útok na Libanon a je až překvapující, jak rychle byl připraven na okamžitý útok. Bohužel, Hizballáh mu toto záminku dal 12. července 2006.

¹⁷⁶ Makdasi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 18

¹⁷⁷ Ghadžar (aj. Ghajar) je vesnice okupována Izraelem na území Libanonu, nachází se mezi Libanem a Golanskými výšinami. Více viz.: Kaufman, Asher. SIZE DOES NOT MATTER THE SHEBAA FARMS IN HISTORY AND CONTEMPORARY POLITICS. s. 163-176.

¹⁷⁸ Harel, Amos. 11 Israelis injured, at least 4 Hezbollah gunmen killed in failed kidnap attempt. Haaretz. 22. 11. 2005. <http://www.haaretz.com/print-edition/news/11-israelis-injured-at-least-4-hezbollah-gunmen-killed-in-failed-kidnap-attempt-1.174741>. (cit. 5. 4. 2012)

4.2. Počátek

Kolem 9 hodiny místního času dne 12. července 2006¹⁷⁹, Hizballáh zahájil raketový útok vůči izraelským vojenským základnám v blízkosti pobřeží nedaleko hranice obce Zar'it a na izraelské město Šlomi a další vesnice. Při útoku bylo zraněno pět civilistů. Hizballáh důmyslně ukryt v přerostlém křovisku, pronikl hranicemi do Izraele přes Modrou zónu. Jednotka Hizballáhu napadla hlídku dvou izraelských obrněných vozů a pomocí předem umístěných výbušniny zabila tři vojáky. Další dva zranila a zajala (Ehuda Goldwassera a Eldada Regeva) a odvezla na území Libanonu.¹⁸⁰ V reakci na útoky Hizballáhu, IDF provedli rutinní kontrolu svých hlídek, a zjistil, že kontakt se dvěma džípy byl ztracen. Záchrané síly byly okamžitě odeslány do oblasti, které potvrdily, že dva vojáci byli uneseni. Hned na to de facto do 20 minut) byly do Libanonu vyslány tank, obrněný transportér a vrtulník, které měly zachránit unesené vojáky. První z fatálních chyb se stala hned na začátku celé akce, tank nejel na minu, jež zabila čtyři jeho vojáky a dva zranila.^{181 182}

Hizballáh pojmenoval útok "Operace Pravdivý slib"¹⁸³ po veřejném příslibu vůdce Hasana Nasralláhy, kdy slíbil¹⁸⁴ využít únosy izraelských vojáků k výměně za čtyři libanonské vězně držené Izraelem:

- Samir Kuntar (libanonský občan zachycen během teroristického útoku v roce 1979, odsouzen za vraždy civilistů a jednoho policisty);
- Nasim Nisr (izraelsko-libanonský občan souzen a odsouzen za špionáž ze strany Izraele);
- Yahya Skaf (libanonský Hizballáh tvrdí, že tento občan byl zatčen v Izraeli, Izrael však toto tvrzení popírá);

¹⁷⁹ Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Force in Lebanon (For the period from 21 January 2006 to 18 July 2006). United Nations. 21. 7. 2006.
<http://domino.un.org/unispal.NSF/fd807e46661e3689852570d00069e918/87e2508779d8ec83852571b6004c761f> (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸⁰ Harel, Amos. Hezbollah kills 8 soldiers, kidnaps two in offensive on northern border. Haaretz. 13. 7. 2006.
<http://www.haaretz.com/print-edition/news/hezbollah-kills-8-soldiers-kidnaps-two-in-offensive-on-northern-border-1.192965> (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸¹ Wilson, Scott. Israeli War Plan Had No Exit Strategy. Washington Post. 21. 10. 2006.
<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/10/20/AR2006102001688.html> (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸² Makdisi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 14-15

¹⁸³ Leenders, Reinoud. HOW THE REBEL REGAINED HIS CAUSE HIZBULLAH & THE SIXTH ARAB-ISRAELI WAR. s. 39

¹⁸⁴ Press Conference with Hasan Nasrallah. Al-Manar. MideastWire. 12. 6. 2006.
<http://web.archive.org/web/20061113080502/http://www.upc.org.uk/hasann12jul06.html> (cit. 6. 4. 2012)

- Ali Faratan (další občan, o kterém libanonský Hizballáh tvrdí, že je zatýkán v Izraeli).¹⁸⁵

Nasralláh prohlásil, že Izrael porušil předchozí dohodu o propuštění těchto vězňů, a jelikož selhali veškeré diplomatické cesty, násilí je jedinou zbývající možností. Dále také Nasralláh prohlásil: "Žádná vojenská operace nemůže navrátit izraelské vojáky... Vojáci budou navraceni pouze jediným způsobem: nepřímým vyjednáváním a výměnou vězňů."¹⁸⁶

Izraelský premiér Ehud Olmert označil únos vojáků jako „válečný akt“ suverénního státu Libanon, dále uvádí, že „Libanon bude nést důsledky svého jednání“ a slibuje „velmi bolestivou a dalekosáhlou odpověď.“¹⁸⁷ Izrael obvinil libanonskou vládu za útok a překročení hranic na území Libanonu. V odezvě na toto obvinění, libanonský Premiér Fuád Siniora popřel jakékoli záměry či příkazy k útoku.¹⁸⁸

Izraelské obranné síly napadly cíle v Libanonu, dělostřelectvo a nálety bombardovali Libanon, hodiny před tím než zasedl izraelský kabinet, aby prodiskutovali, jaké budou další kroky. Cílem IDF se staly především mosty. IDF je napadalo, aby údajně zabránili Hizballáhu v dopravě s unesenými vojáky. 44 civilistů bylo zabito.¹⁸⁹ Později ten samý den (12. 6. 2006), kabinet schválil plán předsedy vlády a ministra obrany, který navrhoval četná opatření v rámci Libanonu (prakticky schvaloval válku).^{190, 191} Premiér Olmert oficiálně požadoval, aby se IDF vyhnula civilním oběťm kdykoli jen to bude možné.

¹⁸⁵ Who are the Mid-East prisoners?. BBC News. 26. 7. 2006. http://web.archive.org/web/20060902110631/http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5211930.stm (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸⁶ Hizbullah leader calls for prisoner exchange. Al-Bawaba. 12. 7. 2006. <http://www.albawaba.com/news/hizbullah-leader-calls-prisoner-exchange>. (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸⁷ Makdisi , Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 15

¹⁸⁸ Qawas, Nafez. El Rafei , Raed. Siniora's Cabinet makes clear it had nothing to do with 'what happened'. The Daily Star. 13. 7. 2006. http://web.archive.org/web/20060714183432/http://dailystar.com.lb/article.asp?edition_id=1&categ_id=2&article_id=73930 (cit. 6. 4. 2012)

¹⁸⁹ Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Force in Lebanon (For the period from 21 January 2006 to 18 July 2006). United Nations. 21. 7. 2006. <http://domino.un.org/unispal.NSF/fd807e46661e3689852570d00069e918/87e2508779d8ec83852571b6004c761f> (cit. 6. 4. 2012)

¹⁹⁰ Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Force in Lebanon (For the period from 21 January 2006 to 18 July 2006). United Nations. 21. 7. 2006. <http://domino.un.org/unispal.NSF/fd807e46661e3689852570d00069e918/87e2508779d8ec83852571b6004c761f> (cit. 6. 4. 2012)

Izraelský náčelník štábu Dan Halutz prohlásil, „pokud vojáci nebudou nevráceni, my navrátíme Libanon na hodinách zpět o 20 let“.¹⁹² Zatímco hlava Severního Izraelského velitelství Udi Adam řekl, „toto je záležitost mezi Izraelem a Libanonem. - Kam budeme útočit? Jakmile budeme uvnitř území Libanonu, všude jsme legitimní - nejen v jižním Libanonu, nejen v pásmech Hizballáhu“¹⁹³. Dne 12. července 2006 izraelský kabinet slíbil, že Izrael bude „reagovat agresivně a tvrdě vůči těm, co jsou za dnešní akce zodpovědní“¹⁹⁴. Kabinet komuniké uvedl, že „libanonská vláda je zodpovědná za akci, která vznikla na jeho půdě“¹⁹⁵.

O pár dnů později, 16. Července, izraelská vláda vydala komuniké vysvětlující, že i když Izrael se zapojil do vojenských operací v Libanonu, jeho válka nebyla proti libanonské vládě. V komuniké se uvádí: "Izrael nebojuje proti Libanonu, ale proti teroristickým uskupením, vedené Nasralláhem a jeho komplici..."¹⁹⁶.

Po všech prohlášeních ze strany Izraele i Hizballáhu bylo zřejmé, že nepůjde o obvyklou přes hraniční přestřelku. Začala válka. Válka s mnoha přízvisky: Červencová válka, Šestá izraelská válka, Druhá válka Libanonu, Třiceti tří denní válka nebo Izrael – Hizballáh válka. Nehledě na název, to co se za válkou skrývalo, bylo mnohem horší. Válka, jež po dvacetiletém snažení budování státu během jednoho měsíce, bohužel, opravdu poslala Libanon zpět v čase o minimálně deset let.

¹⁹¹ Wilson, Scott. Israeli War Plan Had No Exit Strategy. Washington Post. 21. 10. 2006.

<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/10/20/AR2006102001688.html>

¹⁹² Volně přeloženo. Israel authorizes 'severe' response to abductions. CNN. 12. 7. 2006.

<http://web.archive.org/web/20070305101409/http://www.cnn.com/2006/WORLD/meast/07/12/mideast/index.html>. (cit. 6. 4. 2012)

¹⁹³ Volně přeloženo. Israel authorizes 'severe' response to abductions. CNN. 12. 7. 2006.

<http://web.archive.org/web/20070305101409/http://www.cnn.com/2006/WORLD/meast/07/12/mideast/index.html>. (cit. 6. 4. 2012)

¹⁹⁴ Volně přeloženo. Special Cabinet Communique - Hizbullah attack. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006.

<http://www.mfa.gov.il/MFA/Government/Communiques/2006/Special%20Cabinet%20Communique%20-%20Hizbullah%20attack%2012-Jul-2006>. (cit. 6. 4. 2012)

¹⁹⁵ Volně přeloženo. Special Cabinet Communique - Hizbullah attack. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006.

<http://www.mfa.gov.il/MFA/Government/Communiques/2006/Special%20Cabinet%20Communique%20-%20Hizbullah%20attack%2012-Jul-2006>. (cit. 6. 4. 2012)

¹⁹⁶ Volně přeloženo. Cabinet Communique. Israel Ministry of Foreign Affairs. 16. 7. 2006.

<http://www.mfa.gov.il/MFA/Government/Communiques/2006/Cabinet+Communique+16-Jul-2006.htm>. (cit. 6. 4. 2012)

4.3. Cíle a zájmy

Pro Izrael byl cíl jasný – Hizballáh. IDF měl za úkol předně zničit veškeré možné cesty, jež by mohli sloužit dodavatelům Hizballáhu k jeho zásobení. Dále pak zničit vojenskou infrastrukturu Hizballáhu a odklidit všechny jeho bojovníky. A v neposlední řadě dostat vůdce Hizballáhu Hasana Nasrallaha a všechny přední lídry této organizace.¹⁹⁷

Jejich útok měl být cílen šíitské komunity, z nichž členové Hizballáh převážně vystávají. Hizballáh bojovníci se dle IDF měli údajně skrývat právě mezi civilisty šíitských komunit.¹⁹⁸ Izrael už jeden takovýto útok v historii provedl. Ještě před jeho první invazí¹⁹⁹ do Libanonu, bombardoval obývané osady na jihu Libanonu údajně proto, že z těchto sídel byly odštělovány rakety, ač základny PLO bojovníků byly vždy na pustinách, mimo obývaná území.²⁰⁰ Tentokrát to udělal znova a vesnice srovnal se zemí, zničil i jejich blízké okolí a zabil stovky lidí.

Úkolem IDF bylo zajistit blokádu pozemní, letecké i námořní dopravy.²⁰¹ Jednak aby se zabránilo dodávkám ze zahraničí, ale také tím Izrael chtěl vyvolat nevoli celé libanonské populaci vůči Hizballáhu. Ta by pak přiměla libanonskou vládu přijímat takové kroky, jež by byly ve prospěch Izraele, tedy aby libanonská vláda rozmístila své jednotky na jihu Libanonu a odzbrojila Hizballáh.²⁰² Izrael si vůbec neuvědomoval, že na jihu Libanonu je ještě jedna operující jednotka, UNIFIL, jež měla právě hlídat klid na jižních hranicích, o tu se však Izrael před i během svých operací vůbec nezajímal.²⁰³

Dle Gilberta Achsara měl být celý konflikt být určitým projektem USA a Francie, jež chtěli prosadit rezoluci RB č. 1559. Libanonská vláda nerozmístila své jednotky na jihu Libanonu a nezajistila odzbrojení Hizballáhu, naopak Hizballáh volbami v roce 2005 získal silné postavení i na politickém rozhodování. To se samozřejmě západním vládám nelíbilo a vzhledem k tomu,

¹⁹⁷ Deeb, Lara. DECONSTRUCTING A 'HIZBULLAH STRONGHOLD'.

s. 116

¹⁹⁸ Khalili, Laleh. THE REFUGEES WHO GIVE REFUGE . s. 65

¹⁹⁹ Před první invazí Izraele do Libanonu v roce 1978. Více viz.: Fisk, s. 190-200

²⁰⁰ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 1

²⁰¹ Deeb, Lara. DECONSTRUCTING A 'HIZBULLAH STRONGHOLD'.

s. 115

²⁰² Leenders, Reinoud. HOW THE REBEL REGAINED HIS CAUSE HIZBULLAH & THE SIXTH ARAB-ISRAELI WAR. s.42

²⁰³ Blanford, Nicholas. HIZBULLAH AND THE IDF ACCEPTING NEW REALITIES ALONG THE BLUE LINE. s. 73

že Hizballáh je v západním světě považován za teroristickou organizaci, dostal Izrael v útoku na Libanon zelenou.²⁰⁴

Je tedy vidět, že zájmy nebyly jen čistě izraelské, ale byl to zájem více států, který neformálně svolil k napadení Libanonu. Nikdo ale netušil, jaké ničující následky bude izraelský útok mít na Libanon.

4.4. Klíčové momenty konfliktu

Válka tedy začala. Následoval ničující třiceti čtyř denní konflikt, kdy Izrael odpovídal na raketové útoky Kaťuša využívány Hizballáhem s dosahem maximálně 30km²⁰⁵, nálety a dělostřeleckou palbou na cíle v Libanonu, které poškodily libanonskou civilní infrastrukturu, včetně letiště Rafíka Harírího, mnoho přes-hraničních silnic a zablokoval všechny přístavy. Nehledě na zničenou infrastrukturu, Izrael cílil i na mnohé civilisty.

První den války Izrael zaútočil tvrdě a silně. Cílem jeho útoku byly základny Hizballáh, které se jim podařilo zacílit, několik mužů Hizballáh zemřelo. Dále pak útočili na pozemní infrastrukturu, ničili potencionální silnice a cesty, co by eventuelně mohli sloužit k přepravě unesených vojáků.²⁰⁶ A jak bylo již zmíněno, útok začal dříve, než byl oficiálně schválen izraelským kabinetem. Druhý den (13. 7. 2006) Izrael napadl ranveje bejrútského letiště²⁰⁷ s obhajobou, že se skrze letiště dováží zbraně pro Hizballáh, to ovšem nikdy nebylo potvrzeno.²⁰⁸ Zničením letiště hned v prvních dnech války, znamenalo, že lidé neměli jinou možnost než uprchnout do ciziny skrze Damašek. Zároveň to znamenalo, že do země nemohla putovat ani žádná později tak potřebná humanitární pomoc. Tentýž den Izrael blokoval jak všechny přístavy Libanonu, tak celý vzdušný prostor nad Libanonem.²⁰⁹ Zaútočil na hlavní silnici, která

²⁰⁴ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 2

²⁰⁵ Blanford, Nicholas. HIZBULLAH AND THE IDF ACCEPTING NEW REALITIES ALONG THE BLUE LINE. s. 69

²⁰⁶ Ladki, Nadim. Israel battles militants on two fronts. Reuters. 12. 7. 2006.

http://www.redorbit.com/news/general/570122/israel_battles_militants_on_two_fronts/. (cit. 7. 4. 2012)

²⁰⁷ Makdisi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 15

²⁰⁸ Hasson, Nir. Khoury, Jack. Harel, Amos. Benn, Aluf. Alon, Gideon. Israel imposes sea and air blockade on Lebanon. Israel targets Hezbollah stronghold in Beirut suburb. Haaretz. 14. 7. 2006.

<http://web.archive.org/web/20080604075818/http://www.haaretz.com/hasen/pages/ShArt.jhtml?itemNo=737860&contrassID=1&subContrassID=0&sbSubContrassID=0>. (cit. 7. 4. 2012)

²⁰⁹ Makdisi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. s. 15

vedla z Bejrútu do Damašku.²¹⁰ Teď tedy bylo ještě obtížnější pro libanonské obyvatelstvo uprchnout před izraelským útokem. Hizballáhu se naopak podařilo vyslat rakety na město Haifa, kde se mu podařilo udeřit na tankovací stanici a několik málo dalších míst.²¹¹

Dalšího dne Izrael zaútočil na Nasralláhovu kancelář Bejrútu, samozřejmě Nasralláh v ní nebyl a jen oponoval: „Chtěli jste otevřenou válku, máte ji mít! My jsme na ni připraveni!“²¹². 15. 7. byl velkou mírou bombardován Bejrút²¹³, byly docíleny další základny Hizballáh. Na straně Izraele byla napadena loď, která musela být převezena k opravě.²¹⁴ 17.7. Izraelská vojska postoupila přibližně o jeden kilometr do vnitrozemí Libanonu. Hizballáh opět útočil na Haifu, kde zacílil na opravnu železnic.²¹⁵ Další den spadla bomba v blízkosti nemocnice v izraelském Safedu a zranilo několik civilistů a jeden zemřel. Tento útok sklidil velkou kritiku v médiích, ovšem nikdo se v médiích nezmínil, že hned vedle nemocnice je také jedna z armádních základen, na kterou Hizballáh původně mířil.²¹⁶ 19. 7. vtrhl Izrael směrem do centra země, když Hizballáh dále vysílal své rakety směrem do Izraele, v Nazarethu dokonce zemřely dvě děti arabského původu.²¹⁷

V dalších dnech pokračovali boje, kdy se oběma stranám dařilo útočit na protivníkovy cíle. Izrael už tehdy měl překročit hranice s 500 vojáky a 30 tanky, denně učinil až 90 náletů. Hizballáh na druhou stranu vyslal denně na 100 raket.²¹⁸ 22. 7. začala IDF operovat i na vesnicích, kde mezi civilisty hledala

²¹⁰ Hasson, Nir. Khoury, Jack. Harel, Amos. Benn, Aluf. Alon, Gideon. Israel imposes sea and air blockade on Lebanon. Israel targets Hezbollah stronghold in Beirut suburb. Haaretz. 14. 7. 2006. <http://web.archive.org/web/20080604075818/http://www.haaretz.com/hasen/pages/ShArt.jhtml?itemNo=737860&contrassID=1&subContrassID=0&sbSubContrassID=0>. (cit. 7. 4. 2012)

²¹¹ Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/Israel-Hizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>. (cit. 7. 4. 2012)

²¹² Ludden, Jennifer. Israeli Attacks Increase; Hezbollah Vows 'Open War'. NPR. 14. 7. 2006. <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5557835>. (cit. 7. 4. 2012)

²¹³ Leenders, Reinoud. HOW THE REBEL REGAINED HIS CAUSE HIZBULLAH & THE SIXTH ARAB-ISRAELI WAR. s. 39

²¹⁴ Katz, Yaakov. Mizroch, Amir. Martial law declared in the North. The Jerusalem Post. 15. 7. 2006. <http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=28192>. (cit. 7. 4. 2012)

²¹⁵ Day-by-day: Lebanon crisis - week one. BBC News. 19. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5179434.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²¹⁶ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 5

²¹⁷ Day-by-day: Lebanon crisis - week one. BBC News. 19. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5179434.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²¹⁸ Day-by-day: Lebanon crisis - week two. BBC News. 31. 7. 2006. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/5194156.stm>. (cit. 7. 4. 2012)

bojovníky Hizballáhu.²¹⁹ O dva dny později došlo k velkému boji ve městě Bint Jbeil, kde Hizballáh úspěšně zničil 3 tanky a sestřelil helikoptéru a na konci dne vesměs měl kontrolu nad většinou města.²²⁰ Boje kolem Bint Jbeilu pokračovali po následující dva dny. Izrael uskutečnil přes stovku náletů na jihu Libanonu, stejný počet raket vyslal i ten den Hizballáh na sever.²²¹ Boje v Bint Jbeilu se vyhrtili 26. 7., kdy 40 bojovníků Hizballáhu bylo zabyto, Izraelců bylo zabito 8, mezi nimi i velitel Roi Klein.²²² Izrael téhož dne napadl a zničil pozorovatelskou základnu OSN, kde zemřeli všichni 4 pozorovatelé, paradoxní je, že tentýž den bylo toto území ostřelováno osmnáct krát, než byla na základnu shozena bomba, tudíž IDF i AIF museli vědět, že základna tam stojí. Izrael tvrdil, že měl v úmyslu zasáhnout bojovníky Hizballáh, kteří byli údajně v nejbližším okolí.²²³ Po dalších dvou dnech se Izrael s Bint Jbeilu stáhl.²²⁴

V těchto dnech byla také napadena další města Libanonu, jako například Tyru, dále také úrodné údolí Beka'a a pod stále silnější palbou byl Bejrút. Mimo to se Izrael stále soustředil na ničení dopravní infrastruktury, most přes řeku Orontes a další cesta, jež vedla k hranicím se Sýrií, byly vybombardovány. Další odsouzení si Izrael sklidil za nálet na bytový dům v městě Kána, kde bylo zabito 28 civilistů z toho většina dětí a samozřejmě ani tam se nenašly důkazy o tom, že by v nich přetrvávali bojovníci Hizballáh.

31. 7. vyhlásil Izrael 48 hodinové zastavení náletů nad Libanonem, po napadení izraelského tanku Hizballáhem, AIF opět pokračovala ve svých náletech.²²⁵ Tentýž den se izraelským hackerům podařilo nabourat se do televize hizballáhské televize Al-Manar, kde vyslali karikatury Nasralláha s posměšnými popisky. Navíc další webové stránky Al-Manar a Hizballáh byly

²¹⁹ Israel 'seizes' Hezbollah village BBC News. 23. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5206966.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁰ Katz, Yaakov. Friendly fire may have downed Apache. The Jerusalem Post. 25. 7. 2006. <http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=29335>. (cit. 7. 4. 2012)

²²¹ Siglawi, Jihad. Fighting rages as Israel besieges Hezbollah border HQ. The Daily Star. 25. 7. 2006. <http://www.dailystar.com.lb/News/Politics/Jul/25/Fighting-rages-as-Israel-besieges-Hezbollah-border-HQ.ashx#axzz0rjoTAglL>. (cit. 7. 4. 2012)

²²² Katz, Yaakov. 8 soldiers killed in Battle of Bint Jbail. The Jerusalem Post. 26. 7. 2006. <http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=29515>. (cit. 7. 4. 2012)

²²³ Israeli bomb kills UN observers. BBC News. 26. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5215366.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁴ Bint Jbeil: Hezbollah heartland. BBC News. 27. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5221086.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁵ Day-by-day: Lebanon crisis - week three. BBC News. 1. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5218210.stm. (cit. 7. 4. 2012)

izraelskými hackery smazány.²²⁶ V následujících dnech se boje přesunuly na Ajata Aš-Šab²²⁷ a do města Baalbek²²⁸. Největší prozatímní protiútok způsobil Hizballáh v městě Saar, kde útok zabil jednoho muže projíždějícího na kole a kde 160 civilistů bylo zraněno.²²⁹

3. 8. Nasralláh varoval, že v případě, že Izrael bude dále silně bombardovat Bejrút, namíří své střely až na Tel Aviv. Také prohlásil, že Hizballáh ukončí svou raketový útok, když Izrael ukončí nálety a dělostřelbu na libanonská města a vesnice.²³⁰ Boje a nálety pokračovaly na obou stranách. Hizballáh vyslala své rakety na město Hadera, kde byli zabiti 3 civilisté²³¹, a Izrael napadl dům v údolí Bekáa, kde zemřelo 33 farmářů²³². Izrael pak také zasáhl kancelář Hamásu v Bejrútu. Další boje se nevyhnuli městům Ayat aš-Šab, Tyru, Nabi Al-Wadi, Hula, Bint Jbeil, Šama, Sidon, Kfar Giladi.

Po 5. 8., kdy se konečně nastínila první verze rezoluce RB OSN, útoky a boje sílili. Jakoby Izrael tušil, že má posledních pár dnů ke zničení Hizballáhu, co se mu doposud jen s obtíží dařilo, navíc začínalo být i evidentní, že boj není namířen jen na Hizballáh, ale Izrael nekoordinovaně má za cíl zničit celý Libanon. Také bylo značné, že Hizballáh se jen tak nevzdá a není tak jednoduše zničitelný, navíc izraelský vojenský manažment byl velice slabý.²³³ Nehledě na to, jakou vojenskou výbavu měl Izrael oproti Hizballáhu, Hizballáh budil stále větší obavy. 7. 8. Izrael napadl ší'ítské předměstí Bejrútu, kde zbořil tři činžovní domy a zabil tím minimálně 50 civilistů.²³⁴ 8. 8. se Izrael podruhé

²²⁶ Peri, Smadar. IDF hacks Nasrallah's TV channel. Y Net News. 31. 7. 2006. <http://web.archive.org/web/20110522101709/http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3283866,00.html>. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁷ Day-by-day: Lebanon crisis - week three. BBC News. 1. 8. 2006 http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5218210.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁸ Lebanon: Israel's Strategic Raid on Baalbek. Global Intelligence. Lebanon Wire. 3. 8. 2006. <http://www.lebanonwire.com/0608MLN/06080310STR.asp>. (cit. 7. 4. 2012)

²²⁹ Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/Israel-Hizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>. (cit. 7. 4. 2012)

²³⁰ Lebanese Hezbollah warns of rocket attacks at Tel Aviv if Beirut struck. People Daily. 4. 8. 2006. http://english.peopledaily.com.cn/200608/04/eng20060804_289697.html. (cit. 7. 4. 2012)

²³¹ Raved, Ahia. For first time: Hizbullah targets Hadera area. Y Net News. 4. 8. 2006. <http://web.archive.org/web/20080629231904/http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3286401,00.html>. (cit. 7. 4. 2012)

²³² Day-by-day: Lebanon crisis - week three. BBC News. 9. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5239142.stm. (cit. 7. 4. 2012)

²³³ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s.

²³⁴ Day-by-day: Lebanon crisis - week three. BBC News. 9. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5239142.stm. (cit. 7. 4. 2012)

naboural do televize AL-Manar, skrze níž vysílal propagandistické spoty ukazující mrtvé bojovníky Hizballáhu a útoky na jejich základny.²³⁵

12. 8. Izrael zahájil tzv. „Litani ofenzívu 2006“ na jihu Libanonu a ztrojnásobila svá vojska²³⁶. Byl to také den, kdy Izrael ztratil nejvíce svých vojáků během jednoho dne, 24 jich zemřelo a přes 100 jich bylo zraněno. Izrael ztratil také helikoptéru, jež byla sestřelena Hizballáhem, a další 2 tanky.²³⁷ Ač Izrael tvrdil, že zemřelo 50 bojovníků Hizballáhu, Hizballáh toto popřel. Některé izraelské jednotky se dostali až k řece Litani, zatímco Hizballáh toho dne vypustil 250 raket do Izraele.²³⁸

O dva dny později, tedy v den, kdy měli být ukončeny boje a měl být nastolen klid zbraní, 14. 8. 2006, Izrael prohlásil, že údajně zabil hlavu speciální jednotky Hizballáhu, Sayed Dewayer, Hizballáh tuto informaci popřel.²³⁹ 80 minut před vyhlášením klidu zbraní ještě Izrael stihl napadnout palestinskou frakci v uprchlickém táboře Ain Al-Hilweh v Sidonu, kde zabil členy UNRWA.²⁴⁰

14. 8. 2006 tedy byla vydána Rezoluce RB OSN č. 1701²⁴¹, která vyzývala ke klidu zbraní a stáhnutí izraelského vojska z území Libanonu. Nejhorší boje ustaly, ovšem až do 23. 8. ještě k mnoha menším ozbrojeným potyčkám došlo.

²³⁵ IDF broadcasts Hizbullah's dead on al-Manar. Y Net News. 8. 8. 2006.

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3288442,00.html>. (cit. 7. 4. 2012)

²³⁶ Katz, Yaakov. IDF troops advancing to Litani River. The Jerusalem Post. 12. 8. 2006.

<http://web.archive.org/web/20070929212547/http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1154525855062&pageName=JPost/JPArticle/ShowFull>. (cit. 7. 4. 2012)

²³⁷ Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/Israel-Hizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>. (cit. 7. 4. 2012)

²³⁸ War Rages Ahead Of Cease-Fire. CBS News. 13. 8. 2006.

<http://www.cbsnews.com/stories/2006/08/11/world/main1884927.shtml>. (cit. 7. 4. 2012)

²³⁹ Greenber, Hanan. IDF: Senior Hizbullah man killed before truce. Y Net News. 16. 8. 2006.

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3291852,00.html>. (cit. 7. 4. 2012)

²⁴⁰ UNRWA Strongly Condemns the Killing of its Staff Member. United Nations. 15. 8. 2006.

http://web.archive.org/web/20080625015308/http://www.un.org/unrwa/news/releases/pr-2006/leb_15aug06.pdf. (cit. 7. 4. 2012)

²⁴¹ Resolution 1701 (2006) Adopted by the Security Council at its 5511th meeting, on 11 August 2006. United Nations. 11. 8. 2006. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/465/03/PDF/N0646503.pdf?OpenElement>. (cit. 7. 4. 2012)

4.5. Na pozadí Rezoluce RB OSN č. 1701

Jak bylo již zmíněno, zájem napadnout Hizballáh nebyl jen Izraele, ale i dalších států., především pak USA. USA po tři týdny odmítalo jakékoli diskuze ohledně rezoluce, která by měla zastavit palby obou stran.²⁴² USA takto dávalo Izraeli více času k vykonání svého cíle v Libanonu. De facto šlo o tří týdenní blokádu OSN, kdy nebylo OSN schopno prosadit rezoluci, která by přinášela klid zbraní, do té doby to byla nejdelší paralýza OSN ve schopnosti podniknout nějaké rozhodnutí.²⁴³

Proti USA stála Francie, jejíž zájem byl samozřejmě v tom, aby se nabyla rezoluce RB č. 1559, ale rozhodně ne za okolností, jež k tomu vedli v této válce. Saudská Arábie měla obavy z destabilizace politické situace na celém Blízkém východě, která by ovlivnila i jejich obchodnické zájmy, proto společně s Francií žádala o okamžité ukončení války.²⁴⁴ Libanon od počátku konfliktu žádal OSN o vydání rezoluce k ukončení bojů mezi Hizballáhem a Izraelem.²⁴⁵ Na druhé straně Izrael pouze žádal o vydání jeho vojáků zpět.

Když Washington zjistil, že s Hizballáhem nebude až tak jednoduché přemoci a že Izrael se dlouhodobě potýká s vojenským neúspěchem v Libanonu, přistoupil k mírovým diskuzím.²⁴⁶ Francie konečně mohla prosadit diskuze ohledně vydání rezoluce a 5. 8. 2006 přišla také s první návrhem.²⁴⁷ Návrh měl čtyři hlavní body. Návrh měl podporovat a naprosto hájit suverenitu Libanonské republiky, tedy neměla by být narušena žádnou jinou zemí. Žádal o otevření a zpřístupnění libanonských přístavů a letiště v Bejrútu pro humanitární pomoc a pro civilisty. A zajistit zřízení embarga na zbraně přivážené nebo vyvážené z Libanonu, krom těch, jež budou oficiálně registrované libanonskou vládou, tedy šlo o všechny zbraně Hizballáhu. Posledním z bodů bylo zřízení

²⁴² Baker, Peter. Lynch, Colum. Bush Declines to Call for Israeli Cease-Fire. The Washington Post. 15. 7. 2006. <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/14/AR2006071401785.html>

²⁴³ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 3

²⁴⁴ Abramowitz, Michael. Wright, Robin. Saudi Arabia Asks U.S. to Intervene in Lebanon. The Washington Post. 24. 7. 2006 <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/23/AR2006072300168.html>. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁴⁵ Lebanese PM demands ceasefire. The Sydney Morning Herald. 15. 7. 2006. <http://www.smh.com.au/news/world/lebanese-pm-demands-ceasefire/2006/07/15/1152637905066.html> . (cit. 9 . 4. 2012)

²⁴⁶ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 3

²⁴⁷ Day-by-day: Lebanon crisis - week four. BBC News. 9. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5239142.stm. (cit. 9 . 4. 2012)

speciální jednotky OSN, jež měla dohlížet na klid zbraní, kontrolovat bezpečnost území a hledat dlouhodobé řešení míru.²⁴⁸

Díky poslednímu bodu byl návrh smeten ze stolu. Hizballáh by povolil vykonávat funkce ze čtvrtého bodu jedině UNIFIL, která na jihu Libanonu již operuje. Hizballáh by nedovolil žádnou další intervenci jiného státu do Libanonu. Ani Jacques Chirac nesouhlasil s tímto návrhem a tvrdil, že nejprve důležité se dohodnout s Hizballáhem a získat jejich povolení, jinak není možné dělat jakékoli další kroky.²⁴⁹

Tak se rezoluce opět dostala na začátek svého procesu. Vzhledem k velkým humanitárním problémům, uspíšil Hizballáh své rozhodnutí a souhlasil s upraveným zněním rezoluce.²⁵⁰ 11. 8. 2006 tedy konečně vydala Rada bezpečnosti rezoluci č. 1701. 12. 8. byla přijata libanonskou vládou a 13. 8. izraelskou vládou²⁵¹. V platnost přišla 14. 8. 2006 v 8:00 tamějšího času²⁵². Rezoluce měla plnit čtyři hlavní body, které až na poslední zůstal nezměněn. RB posílila momentální jednotky UNIFIL o 15 tisíc vojáků, redefinovala mu také jeho mandát. Měl pomoci libanonské armádě odzbrojit celé území mezi řekou Litani a až na jih k Modré zóně, aby se předešlo veškerým nepřátelským aktivitám. Dále pak měla na požádání libanonské vlády, chránit územní hranice celého státu se všemi jeho hraničními přechody před importem vládou nelegitimními zbraněmi.²⁵³ Zde se už nejednalo o Izrael, ale možnou intervenci Sýrie.

Hizballáh sice povolil ratifikaci rezoluce v Libanonu, ale byl k ní velice skeptický. Nasralláh neoslavoval vítězství, sám řekl: „Ještě jedno takové

²⁴⁸ Hertz, E. Eli. Is Security Council Resolution 1701 Good for Israel. Myth and Facts. 2006. http://www.mythsandfacts.org/article_view.asp?articleID=87&order_id=6. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁴⁹ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 4

²⁵⁰ Day-by-day: Lebanon crisis - week five. BBC News. 17. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4776627.stm. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵¹ Day-by-day: Lebanon crisis - week five. BBC News. 17. 8. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4776627.stm. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵² Resolution 1701 (2006) Adopted by the Security Council at its 5511th meeting, on 11 August 2006. United Nations. 11. 8. 2006. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/465/03/PDF/N0646503.pdf?OpenElement>. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵³ Resolution 1701 (2006) Adopted by the Security Council at its 5511th meeting, on 11 August 2006. United Nations. 11. 8. 2006. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/465/03/PDF/N0646503.pdf?OpenElement>. (cit. 9 . 4. 2012)

vítězství a já se ztratím...“²⁵⁴. Z jeho pohledu bylo potřeba zajistit stabilitu a bezpečnost státu, pak také navrátit uprchlíky a vysídlené obyvatelstvo zpět k do jejich domovů a zpřístupnit humanitární pomoc ze zahraničí k potřebným. Zdůraznil, že bude pokračovat v legitimních bojích proti Izraeli a že bude v tomto ohledu dodržovat úmluvu z roku 1996, kde bude chránit životy civilistů. Nasralláh ve své řeči zdůraznil, že Hizballáh napadl Izrael až po izraelských náletech z 12. 7. 2006 a že to byl Izrael, kdo spáchal první zločiny na civilistech. K rezoluci 1701 byl velice rezervovaný, kritizoval nevyjádření se rezoluce k brutalitě a agresi, jež Izrael páchal v Libanonu. Vážil si však diplomatických snah, které zabránili ještě možnému horšímu stavu. Nesouhlasil s přílišnou intervencí zahraniční politiky do libanonské, jelikož věřil, že některé záležitosti jsou ryze záležitostmi libanonské vlády. Nasralláh vyzíval hlavně k libanonské jednotě a solidaritě v tomto (bohu díky) poválečném období.²⁵⁵

Nasralláh své vítězství neoslavoval za to Ehud Olmert a Gorge W. Bush své vítězství opěvovali hojně, ač je všeobecně známo, že žádného úspěchu nedosáhli, jelikož ani jeden z jejich cílů se nenaplnil.²⁵⁶ Hizballáh zničen nebyl, naopak ho tato válka o to více posílila. Izrael chtěl vzbudit nevoli mezi Libanonci vůči Hizballáhu, naopak Hizballáh sílil na popularitě nejen mezi šíitskými komunitami, ale sklízel pozitivní ohlasy u sunnitů i křesťanů. Hizballáhu se taky podařilo posílit svou vojenskou infrastrukturu a tím se stala silnějším a obávanější silou. A i libanonská vláda se za Hizballáh postavila.²⁵⁷ Je tedy v celku jasné, kdo z boje odchází jako poražený.

Usnesení Rady bezpečnosti OSN plně nevyhovuje ani Izraeli, ani Washingtonu ani Hizballáhu. To ovšem neznamená, že rozhodnutí je nespravedlivé a nevyvážené, to jen znamená, že je vyjádřen dočasný vojenský pakt, který má napomoci mírovému řešení. Hizballáh nemohl v tomto nevyrovnaném boji porazit Izrael, ale Izrael svými silami mohl porazit Hizballáh. V tomto smyslu, je Hizballáh bezpochyby skutečný politický vítěz a Izrael

²⁵⁴ Hitti, Joseph. Why and How Resolution 1701 Will Fail. Global Politician. <http://www.globalpolitician.com/print.asp?id=2057>. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵⁵ Hitti, Joseph. Why and How Resolution 1701 Will Fail. Global Politician. <http://www.globalpolitician.com/print.asp?id=2057> . (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵⁶ Bentov, Ami. Olmert claims Lebanon war was a success. USA Today. 12. 7. 2007. http://www.usatoday.com/news/world/2007-07-12-4087089951_x.htm. (cit. 9 . 4. 2012)

²⁵⁷ Achsar, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. s. 6

skutečný poraženým v třiceti čtyř denní válce. Žádná řeč Ehuda Olmerta a George W. Bush nemůže změnit tuto zřejmou pravdu.

4.6. Následky války

Je bez diskuze, že Červencová válka měla zdrcující následky na obyvatelstvu, na infrastruktuře, ekonomice, na hospodářství a na životním prostředí.

Na libanonské straně je velice těžké určit přesný počet obětí, jež přinesl. Mnohé zdroje se liší ve svých počtech a to škálově od 850 do 1200 lidských obětí.²⁵⁸ V součtu nebožtíků je těžké odlišit civilisty a bojovníky Hizballáhu, stejně tak velký problém dělá spočítat neidentifikovaná těla a nezvěstné osoby. Každopádně obecně je známo, že většina libanonských obětí byli civilisti, z toho dle reportu UNICEF bylo 30% obětí děti pod věkem 13 let²⁵⁹. Dle Human Rights Watch reportu²⁶⁰ zemřelo ve válce 1109 civilistů, 4399 civilistů bylo zraněno a 1 milión obyvatel bylo přemístěných. Tato čísla již nezapočítávají oběti a zraněné po ukončení války, tedy nepočítá s následky, jež za sebou zanechaly nášlapné miny a kazetové pumy na jihu Libanonu. Právě kvůli těmto neodstraněným zbraním, je jih Libanonu do dneška neobyvatelný, tudíž i navrácení obyvatelstva na toto území je prakticky nemožné.²⁶¹

U Hizballáhu je ještě těžší dopátrat přesný počet obětí, udává se celkem široká škála mezi 184 a 1000 obětí. Sám Hizballáh po válce prohlásil, že měl 250 obětí bojovníků, ale Izrael tvrdí, že jich bylo mnohem více, až na 600 bojovníků měl Izrael zabít.²⁶² Mnozí se domnívají, že Hizballáh nechce udávat přesná čísla jeho obětí, jelikož si chce udržet dobrou image silného vítěze války. Každopádně kolem obětí a zraněných bojovníku Hizballáhu je mnoho různých pochybností, někteří se domnívají, že Írán vyplácel rodinám nebožtíků, a nebo byli ranění bojovníci tajně ošetřováni v Sýrii.

²⁵⁸ Human Rights Watch, Report on Civilian Casualties in Lebanon during the 2006 War. Journal of Palestine Studies, Vol. 37, No. 2. pp. 193-197. University of California Press. NewYork, 2007.

²⁵⁹ Dolan, Sabine. The humanitarian challenge in Lebanon. UNICEF. 9. 8. 2006.
http://www.unicef.org/emerg/index_35274.html (cit. 12. 4. 2012)

²⁶⁰ Fatal Strikes. Israel's Indiscriminate Attacks Against Civilians in Lebanon. Human Rights Watch. 2006.
<http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/lebanon0806webwcover.pdf> . (cit. 12. 4. 2012)

²⁶¹ Human Rights Watch, Report on Civilian Casualties in Lebanon during the 2006 War. Journal of Palestine Studies, Vol. 37, No. 2. pp. 193-197. University of California Press. NewYork, 2007.

²⁶² Army chief says Israel may have to confront Hezbollah attempts to re-arm. Pravda. 21. 2. 2007.
<http://english.pravda.ru/news/world/21-02-2007/87647-israel-0/>. (cit. 12. 4. 2012)

Naproti tomu izraelská armáda udává své počty přesně. 119 vojáků v boji zemřelo a 1244 jich bylo zraněno.²⁶³

Co se týká izraelských civilistů, zde je v porovnání s oběťmi na libanonských civilistech číslo mnohem menší. Jedná se o 43 civilních obětí, z toho pro překvapení mnohých bylo dokonce 18 arabského původu. Raněných bylo 4262, z toho 33 bylo vážně zraněných a 2773 utrpělo pouhý šok.²⁶⁴ Dle Human Rights Watch bylo vysídleno 350 tisíc obyvatelů severního Izraele.²⁶⁵

Válka zanechala následky na přírodě a negativní způsobem ovlivnila životní prostředí v Libanonu. 13. a znova pak 15. července 2006 učinil IAF nálety na elektrárnu v Jiyeh 30 km jižně od Bejrútu, to měla za následek největší únik ropy do Středozemního moře v historii. Z tanků uniklo 12 až 15 tisíc tun ropy a utvořilo 10 kilometrovou širokou 170 kilometrů dlouhou ropnou skvrnu, která se táhla podél libanonského pobřeží a ohrožovala Turecko a Kypr. Skvrna usmrtila mnoho ryb včetně tuňáka obecného, který je ve středozemním moři už i tak velice vzácný, a ohrozila také karetu obrovskou.²⁶⁶ 25 tisíc tun ropy bylo zapáleno a způsobilo tzv. toxický mrak, který pak jako déšť dopadl na zem a vsákl se do půdy, tím se místy i země kontaminovala. Libanonská vláda prohlásila, že potrvá 10 let, než se podaří očistit jak moře, tak kontaminovanou půdu. OSN pak odhadlo, že čištění může stát až 64 milionů dolarů.²⁶⁷

²⁶³ Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/IsraelHizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>. (cit. 12. 4. 2012)

²⁶⁴ Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/Israel-Hizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>. (cit. 12. 4. 2012)

²⁶⁵ Human Rights Watch, Report on Civilian Casualties in Lebanon during the 2006 War. Journal of Palestine Studies, Vol. 37, No. 2. pp. 193-197. University of California Press. NewYork, 2007. (cit. 12. 4. 2012)

²⁶⁶ UN sounds Lebanon oil spill alarm. Al Jazeera. 8. 8. 2006. <http://www.aljazeera.com/archive/2006/08/20084913720825514.html>. (cit. 12. 4. 2012)

²⁶⁷ Steiner, Richard. After the Bombs, Environmental Calamity. Seattle Post-Intelligencer. Washington. 9. 9. 2006. <http://www.commondreams.org/views06/0909-26.htm>. (cit. 12. 4. 2012)

Krom znečištěného moře, i lesy potkala zkáza. Díky bombovým útokům shořelo až 67 kilometrů čtverečním lesů v horách. Dále pak byly bobovými útoky zničeny mnohé pastviny a pole.²⁶⁸

Bohužel i krásy kulturních památek, pro které je Libanon tak známý nezůstaly bez škod. V Týru bomba poničila románskou hrobku a poškodila fresku v blízkosti útoku. V Byblosu byla poškozena středověká rozhledna a starý přístav byl znečištěn právě již zmíněnou ropnou skvrnou. Také památky v Bint Jbeilu a Chamma byly poškozeny, stejně tak jako Bacchusův Chrám v Baalbeku.²⁶⁹

Válka měla za následek i velké ekonomické potíže. Ač se předpokládalo, že ekonomika bude potencionálně v Libanonu během let 2007 a 2008 růst, zapříčinila válka naopak hluboký propad ekonomiky. Rozsah škod v infrastruktuře, ekonomii a ve veřejné správě je významný. Vesměs všechny sektory byly oslabeny od malých zemědělstev až po cestovní ruch a turismus, všichni lidé byli postihnuti.²⁷⁰

Zkáza přinesla ztrátu kapitálů i lidských zdrojů, to pak ovlivnilo i celkovou čistou ztrátu. Na základě studie *The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon* bylo 1498 budov zničeno nebo silně poškozeno, 30 tisíc bytových jednotek zničeno více jak 100 tisíc bytových jednotek poškozeno. K tomu byly poškozeny úseky 565 silnic a 100 mostů bylo silně narušeno.²⁷¹

V zemědělství bylo 545 dříve obhospodařovaných polí momentálně nepřístupné, jelikož na nich zůstaly neodklizené miny a další zbraně. Během války se o hospodářská zvířata nikdo nestaral, tak buď zvířata uhynula, a nebo utekla.²⁷²

Libanonská vláda odhadovala kompletní náklady na obnovu měli činit 1 144 bilionů dolarů. Dále je pak rozdělila mezi jednotlivé sektory:

²⁶⁸ Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 633.

²⁶⁹ UNESCO Mission reports on war damage to cultural heritage in Lebanon. UNESCO. 18. 9. 2006. http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=34765&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html. (cit. 12. 4. 2012)

²⁷⁰ Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 632 - 633

²⁷¹ Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 632 - 633

²⁷² Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 632 - 633

- Dopravní infrastruktura – 484 milionů dolarů
- Energetika – 244 milionů dolarů
- Telekomunikace – 116 milionů dolarů
- Voda a kanalizace – 80 milionů dolarů
- Průmysl – 220 milionů dolarů²⁷³

Válka vytvořila národní schodek činící 1,5 bilionů dolarů, bez uvedených nákladů na infrastrukturu. Devastující ekonomické a fiskální důsledky měli za následek významný propad ekonomiky v následujících dvou letech.²⁷⁴

Člověk si občas musí klást otázku, zda za 4 zabitých vojáky a 2 unesené vojáky je opravdu nutno způsobit tolik škody, která se během 34 dnů stala v Libanonu. Válka přinesla více jak 2000 lidských obětí, nehledě na to, zda to byli civilisté nebo ozbrojení. Zničila přírodu, které bude trvat dalších 50 let, aby se obnovila. 1 milion lidí ztratilo své domovy. Tratí se domovy, příroda a kultura. Tratí se lidské životy.

5. POLITICKÁ STAGNACE DO VOLEB 2009

5.1. Poválečná politická situace

Po válce se napětí mezi soupeřícími koalicemi opět navrátilo. Hizballáh se již déle dožadoval většího zastoupení v parlamentu, což mu bylo ale opětovně zamítno.

Hnutí 14. března uložilo parlamentu bezpodmínečné přijetí mezinárodního tribunálu pro Harírího, návrh byl připraven k podpisu. Aby k tomuto nedošlo, 11. listopadu 2006 podalo 6 šíitských ministrů rezignaci.²⁷⁵ Ke schvalování návrhů v parlamentu jsou vždy potřeba 2/3 hlasů, rezignací se však snížilo kvorum, a tak schvalování pokračovalo dál, ale narazilo u

²⁷³ Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 629

²⁷⁴ Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. s. 633

²⁷⁵ Nazemroaya, Mahdi Darius. Lebanese Political Crisis Mounting: Sixth Minister Quits Cabinet. Global Research. 13. 11. 2006. <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=3844>. (cit. 22. 3. 2012).
Karam, Zeina. Lebanon faces chaos after five ministers design. The Independent. 12. 11. 2006. <http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/lebanon-faces-chaos-after-five-ministers-resign-424011.html>. (cit. 22. 3. 2012).

prezidenta Lahúda, který obvinil parlament z neústavního chování, jelikož nemá jednu z nejpočetnějších náboženských skupin zastoupenou v řádném počtu v parlamentu.²⁷⁶

Mezitím byl zavražděn Pierre Džumajil, přední představitel falangistů (dnešní strana Katáib), který se silně vyhraňoval vůči syrské přítomnosti v zemi.²⁷⁷ Džumajil byl pátým²⁷⁸ zavražděným proti-syrským politikem během dvou let. Smrtí Gemayela ztratilo Hnutí 14. března jednoho poslance a opět se tím snížilo kvorum k hlasování. Aby nedošlo k prosazení návrhů opozice, na oplátku veškerá rozhodnutí blokovalo Hnutí 14. března.

Postupně se celá politická aktivita úplně zablokovala.²⁷⁹ Hizballáh organizoval veřejné protesty proti vládě.²⁸⁰ Pro-syrský prezident Lahúd odmítal podepisovat zákony navržené vládnoucí koalicí. Předseda parlamentu (šíta) upravoval agendu jednání parlamentu proti vůli většiny poslanců. A koalice měla sice nadpoloviční většinu v parlamentu a dvou třetinovou většinu ve vládě, ale měla opět naprosto svázané ruce.²⁸¹

Jednoho, alespoň morálního úspěchu, nakonec vláda dosáhla, když v květnu 2007 předseda vlády Fuád Siniora požádal OSN o přesunutí tribunálu pro Harírího mimo území Libanonu. Dále požadoval více zahraničních vyšetřovatelů a soudců, kteří se budou případem zabývat. OSN žádosti přijala s tím, že Libanon musel rozhodnutí ratifikovat do 10. 6. 2007.²⁸² Malé vítězství to možná bylo, ale vesměs to nic nezměnilo na pokračující a prohlubující se politické krizi.

²⁷⁶ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 448

²⁷⁷ Lebanese Christian leader killed. BBC News 21 November 2006. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/6169606.stm> (cit. 22. 3. 2012).

Slackman, Michael. Anti-Syrian Minister Is Assassinated in Lebanon. The New York Times. 21. 11. 2006. http://www.nytimes.com/2006/11/21/world/middleeast/22lebanoncond.html?_r=1&pagewanted=all. (cit. 22. 3. 2012)

²⁷⁸ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 448

²⁷⁹ Asser, Martin. One year on: Lebanon political paralysis. BBC News. 10. 7. 2012.

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/6286402.stm>. (cit. 22. 3. 2012)

²⁸⁰ Lebanon's pro-Syrian opposition calls for protests. Reuters. Khaleej Times. 30. 11. 2006.

http://www.khaleejtimes.com/DisplayArticleNew.asp?xfile=data/middleeast/2006/November/middleeast_November573.xml§ion=middleeast&col=. (cit. 25. 3. 2012).

²⁸¹ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 449

²⁸² SECRETARY-GENERAL LAUNCHES MEASURES TO ESTABLISH SPECIAL TRIBUNAL FOR LEBANON, IN ACCORDANCE WITH SECURITY COUNCIL RESOLUTION 1757 (2007). United Nations. 11. 6. 2007. <http://www.un.org/News/Press/docs/2007/sgsm11035.doc.htm>. (cit. 24. 3. 2012)

V diskuzi přicházelo nové téma, prezidentské volby, které se měly uskutečnit 25. září 2007.²⁸³ Nakonec se ale volby a diskuse kolem nich protáhly až do května 2008. Ač se obě strany dohodly na nezávislém kandidátovi, generálovi Michelu Sulejmanovi, předcházely jeho zvolení (opět) mnohé spory. Především šlo o problém s interpretací mechanismu volebního systému, na tento problém se jen nabalovaly další a další spory, které dokonce vyvolávaly obavy z nového vypuknutí občanské války.²⁸⁴

Obě hnutí se nebyla schopna domluvit na jasném systému voleb. Spor se vedl ohledně druhého kola voleb, kdy Hnutí 14. března tvrdilo, že v 2. kole je potřeba už jen nadpoloviční většina, a naopak Hnutí 8. března tvrdilo, že za všech okolností musí být kandidát zvolen dvěma třetinami hlasů. Celý spor kulminoval v momentě, kdy funkční období prezidenta Lahúda skončilo, od listopadu 2007 tedy byl Libanon bez prezidenta. Vláda přesunula pravomoci prezidenta na tzv. radu ministrů, což samozřejmě opět napadlo Hnutí 8. března s tím, že vláda nedodrží ústavu. Politického dění si všímalo zahraničí, Liga arabských států opětovně vyzývala strany k dohodě, ale marně.

Následovaly 2 atentáty na představitele Hnutí 14. března, na Walída Ejdu²⁸⁵ a na Antoine Ghánima²⁸⁶, a na generála Francoise al-Hádždže²⁸⁷. Situace se stávala čím dále tím nesnesitelnější. Nebylo možné podniknout jakékoli politické kroky, nebylo možné se na ničem dohodnout a Hizballáh stále více tlačil na vládu, aby získal větší podíl na moci.²⁸⁸

Celá situace eskalovala do ozbrojeného konfliktu po té, co vláda zastavila vysílání Hizballáhu, mělo totiž narušovat mezinárodní stabilitu a bezpečnost.²⁸⁹ Olej do ohně přililo odvolání vedoucího letištní bezpečnostní

²⁸³ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 448

²⁸⁴ Fear of outbreak of civil war in Lebanon despite calm. Ya Libnan. Sunday, 4 February, 2007. http://yalibnan.com/site/archives/2007/02/fear_of_outbrea.php .(cit. 24. 3. 2012)
Marsden, Chris. Lebanon on brink of civil war. World socialist website. 9. 5. 2008. <http://www.wsws.org/articles/2008/may2008/leb-m09.shtml>. (cit. 24. 3. 2012)

²⁸⁵ Perry, Tom . Car bomb kills anti-Syrian MP, 9 others in Beirut. Reuters. 13. 6. 2007.

<http://www.reuters.com/article/2007/06/13/us-lebanon-fighting-idUSL1372858720070613>. (cit. 24. 3. 2012)

²⁸⁶ Lebanese MP killed in car bombing. BBC News. 19. 9. 2007. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7003191.stm>. (cit. 24. 3. 2012)

²⁸⁷ François al-Hajj assassinated. NOW Lebanon. 12. 12. 2007.

<http://www.nowlebanon.com/NewsArchiveDetails.aspx?ID=23638>. (cit. 24. 3. 2012)

²⁸⁸ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 449

²⁸⁹ Beirut to axe Hezbollah telecoms. BBC News. 6. 5. 2008. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7385733.stm>.

služby, zřejmě pro velké sympatie k Hizballáhu. Hizballáh obsadil západní část Bejrútu²⁹⁰, tvrdil, že tam bude tak dlouho, dokud dekrety nebudou odvolány. Ozbrojené obléhání skončilo po čtyřech dnech, když vláda svá rozhodnutí stáhla.²⁹¹

Již 18 měsíců v Libanonu panovalo jakési bezvládí. De facto od rezignace Haríriho nebyla žádná vláda schopna vládnout. Tím, že už začínalo docházet k ozbrojeným konfliktům, Libanon se stával hrozbou pro zahraničí. Tlak ze zahraničí začal sílit, bylo potřeba, aby se strany dohodly. Katar pozval všechny představitele politického dění do Dauhá, aby společně našli řešení. 21. 5. 2008²⁹² byla podepsána dohoda o pěti bodech²⁹³:

- Opozice získá právo veta
- Vyjasnil se volební systém prezidenta
- Protestní tábory v centru Bejrútu se mají stáhnout
- Stanovil se zákaz vymáhání moci ozbrojenými napadeními
- Ustanovil se nový volební řád, jenž rozděluje Libanon na více menších volebních okrsků

K 21. 5. 2008 byl také generál Sulejmán zvolen prezidentem²⁹⁴ a Fuád Siniora předsedou vlády.²⁹⁵ 12. 6. 2008 se zformovala nová třicetičlenná vláda, kde 16 ministerských postů patřilo Hnutí 14. března a 11 ministerských postů Hnutí 8. března a další tři ministři byli jmenováni prezidentem.²⁹⁶

²⁹⁰ Worth, Robert F; Bakri, Nada. Hezbollah seizes control in west Beirut. New York Times. 9. 5. 2008. <http://www.nytimes.com/2008/05/09/world/africa/09iht-Lebanon.4.12749716.html?pagewanted=all>. (cit. 24. 3. 2012)

²⁹¹ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 449

²⁹² The Doha Agreement. NOW Lebanon. May 21, 2008.

<http://www.nowlebanon.com/NewsArchiveDetails.aspx?ID=44023>

²⁹³ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 450

²⁹⁴ Meet Michel Suleiman, Lebanon's next president. Ya Libnan. 21. 5. 2008.

http://yalibnan.com/site/archives/2008/05/meet_michel_sul.php. (cit. 24. 3. 2012)

²⁹⁵ Suleiman has to appoint Siniora as Lebanon's new PM. Ya Libnan. 28. 5. 2008.

http://yalibnan.com/site/archives/2008/05/suleiman_has_to.php. (cit. 24. 3. 2012)

²⁹⁶ Knio, Karim. Is political stability Sustainable in 'Post-Cedar Revolution' Lebanon?. s. 449

5.2. Volby 2009

7. června 2009 se uskutečnily parlamentní volby.²⁹⁷ Otázkou bylo, zda Hizballáh dosáhne velkého vítězství či ne. Hizballáh opravdu nabil na popularitě. Ovšem nakonec utvořené koalice měly poměr hlasů 71 ku 57. 71 křesel obsadilo Hnutí 14. března v čele s Hnutím budoucnosti. 57 koaličních křesel pak obsadilo Hnutí 8. března v čele s Hizballáhem.²⁹⁸

Volby s 26 křesly vyhrálo Harírího Hnutí budoucnosti, v čele s nově zvoleným předsedou vlády Saadem Harírím. Hned za ním se umístilo Svobodné patriotické hnutí v čele s Michelelem Aúnem a na třetím místě skončil Amal v čele s Nabíhem Berim. Až na 4. místě se umístil Nasralláhův Hizballáh.²⁹⁹

Opět se uskupili dva hlavní proudy. Koalice 14. března, jež se skládala ze Svobodného hnutí budoucnosti, z Progresivní socialistické strany, z Libanonských sil, Al-Kataaeb a dalších menších stran. Druhá koalice 8. března se utvořila mezi Svobodným patriotickým hnutím, Amalem, Hizballáhem, Libanonskou demokratickou stranou, Syrskou socialistickou stranou a dalšími menšími stranami.³⁰⁰

Velké očekávání ve společnosti vzbouzí právě tyto volby. Otázkou je zda ukončí spory trvající od roku 2005, zda Dohoda z Dauhá byla úspěšná a zda Libanon bude na cestě ke stabilní vládě.

Trvalo téměř pět měsíců, než se se Saadu Harírímu podařilo sestavit novou vládu. Záměry Saada Harírího jsou pro-západní a s tím nemohlo souhlasit Hnutí 8. března. 9. 11. se přeci jen podařilo sestavit vládu. 15 křesel je obsazeno koalicí 14. března, 10 ministerských křesel je opozičního 8. března a 5 ministrů je vybraných prezidentem Siniourou.³⁰¹

²⁹⁷ Lebanon: Initial Thoughts On Election Results. *Emerging Markets Monitor*, 15 (11), s. 17.

²⁹⁸ <http://www.cfr.org/lebanon/lebanons-parliamentary-elections-june-7-2009/p19578>. (cit. 20. 4. 2012)

²⁹⁹ Addis, Casey L. Katzman, Kenneth. *Middle East Elections 2009: Lebanon, Iran, Afghanistan, and Iraq*. Congressional Research Service. 2009. s.1-4.

³⁰⁰ Tartici, Ayten. Teslik, Lee Hudson. *Lebanon's Parliamentary Elections (June 7, 2009)*. Council on Foreign relations. 5. 7. 2009. <http://www.cfr.org/lebanon/lebanons-parliamentary-elections-june-7-2009/p19578>. (cit. 20. 4. 2012)

³⁰¹ WORTH, ROBERT F. *Impasse Over, Lebanon Forms Cabinet*. *New York Times*. 9. 11. 2009. <http://www.nytimes.com/2009/11/10/world/middleeast/10lebanon.html>. (cit. 20. 4. 2012)

Evidentně se nezformovala ani jedna silná koalice, nadpoloviční většina hlasů obou frakcí je velmi slabá a bude tedy pro ni náročné prosadit své zájmy. Otázkou je zda se opozice budou schopny dohodnout, či se navrátí politická situace z roku 2008.

6. ZÁVĚR

Tato bakalářská práce se zaměřila především na politické a sociální dění v Libanonu mezi lety 2005 a 2009. Měla přinést ucelený přehled událostí v tomto období a vysvětlit politické dění na základě předešlého historického dění. Neměla za cíl rozebírat zbrojení a využívání zbraní během konfliktů, jež v tomto období probíhaly.

Libanon si mezi lety 2005 a 2009 prošel mnohými záchvěvy. Politická scéna v zemi byla silně nestabilní. Suverenita a bezpečnost státu byla také narušena. Libanon se ocitl v hledání své národní identity, toto hledání identity prosakovalo do politického dění a mnohokrát dění naprosto paralyzovalo.

Ve veškerém politickém a sociálním dění v Libanonu v tomto období se hluboce odrážela právě historie od roku 1920, kdy Francie uspořádala Libanon pod Národní pakt, de facto od té doby se politické mocenské rozepře staly nábožensky podmíněné. Mocenské zájmy zde byly především proto, aby hájily zájmy náboženských skupin a hlavně jejich klanů. Politické strany jsou specifické tím, že mísí náboženské a politické ideje. Navíc různé politické a náboženské skupiny byly v historii v mnoha aliancích a konfliktech zároveň, tyto složité vztahy přetrvávají do dnes, a ač se momentálně mohou nacházet skupiny či strany pod jednou aliancí, tak právě díky sporům z minulosti, stále někde hluboko v nitru k sobě mají nedůvěru. Jsou to nezahojené jizvy občanské války, které politickou scénu dnes provází.

Uspořádání po válce přinášelo mnoho nadějí. Na válku se raději rychle zapomělo a začalo s rekonstrukcí vlastní země. Přes povrchní optimismus nebyla svoboda Libanonu zcela zřejmá, díky Táífské dohodě za provázky v Libanonu tahala především Sýrie. Postupem času vliv Sýrie přišel do nevole a začali se v Libanonu etablovat proti-syrská hnutí. Hlavní z nich založil Rafík Harírí, velká osobnost Libanonu. Harírí bohužel svůj proti-syrský boj ukončil 14. 2. 2005.

Atentát vzbudil velkou vlnu protestů proti Sýrii známou pod tzv. Cedrovou revolucí, jež vyhnala syrská vojska z Libanonu. Pro krátké národně pobouzející euforii postupně upadla libanonská politická scéna do „agónie“. Po smrti Rafíka Harírího nebyl na politické i celo-společenské scéně lídr, jež by dokázal vést

společnost a sjednocovat ji. Do ještě většího úpadku se politická scéna dostala po Červencové válce.

Třicet tři dnů stačilo Izraeli, aby poslal Libanon v čase o minimálně deset let. Válka v roce 2006 měla zdrcující dopad na lidské objekty, na hospodářství, na ekonomiku, na infrastrukturu, na prohlubující se sociální problémy a výčet by mohl pokračovat. Přes velkou převahu izraelského vojska Hizballáh z této války vzešel jako vítěz, vzrostl na popularitě a získal větší politickou moc. Libanonu se ovšem stejně jako u občanské války nedostalo řádného poválečného urovnání.

Poválečná doba přinesla snad nejvíce politických rozkolů, debat, sporů a určitě největší obavy o vypuknutí nové občanské války v Libanonu. Hizballáh využíval svou ozbrojenou sílu k vymáhání politických požadavků, jelikož Hnutí 14. března nedávalo prostor k diskuzi. Politická scéna se dostala do naprosté paralýzy, kterou ukončila až Dohoda z Dohá. Byl zvolen nový prezident Fuád Siniora, předseda vlády Saad Harírí a složila se nová vláda. V tomto složení měla vláda dovést zemi k volbám v roce 2009.

Volby v roce 2009 nepřinesly velké změny. Dvě hlavní koalice téměř stejný počet hlasů jako v předchozím funkčním období. Počáteční pozitivní vyjádření politiků však, jak dnes víme, nezůstaly na dlouho. V roce 2011 padla libanonská vláda.

Libanon se dnes v našem pohledu dělí na dvě hlavní názorové skupiny, pro- a proti-syrské, ale také je můžeme vidět jako pro-západní a pro-arabskou. Každá skupina chce hájit jen své zájmy a nepřemýšlí nad celkovou potřebou společnosti. Chybí zde společný zájem a chtíč pro diskuzi, pro pochopení, pro kompromis. Libanon potřebuje najít svou vlastní národní identitu, definovat ji a rozvíjet ji. Doufejme, že ji najde dříve, než se bude schylovat k další občanské válce.

7. ZDROJE

7. 1. Použitá literatura

Achсар, Gilber. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. Z Net. 16. 8. 2006. <http://www.zcommunications.org/lebanon-the-33-day-war-and-unsc-resolution-1701-by-gilbert-achcar>.

Brinkel, Theo. Cedar revolution, Summer War and state building. NL- ARMS, s. 25 - 50. Breda, 2009.

Blanford, Nicholas. Killing Mr Lebanon: The Assassination of Rafik Hariri and Its Impact on the Middle East I.B.Tauris. 2006.

Knio, Karim, Is Political Stability Sustainable in Post-'Cedar Revolution' Lebanon?. Mediaterranean Politics, 13 (3), s. 445 - 451. The Hague, 2008.

Knio, Karim, Lebanon: Cedar Revolution or Neo-Sectarian Partition?. Mediterreanean Politics, 10 (2), s. 225 -2 31. Birmingham, 2005.

Leenders, Reinoud. Ghazal, Amal. Hanssen, Jens. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6. 2006. <http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Salibi, Kemal, Kemal. A House of Many Mansions, The History of Lebanon Reconsidered. Berkley/ Los Angeles/ London: University of California Press, 1988.

Shaery-Eisenlohr, Roshanack. Shi'ite Lebanon: Transnational Religion and the Making of National Identities (History and Society of the Modern Middle East). Columbia University Press. New York. 2008.

Shields, Vanessa E., Political Reform in Lebanon: Has the Cedar Revolution Failed?. The Journal of Legislative Studies, 14 (4), s. 474 - 487. New York, 2008.

7. 2. Další zdroje

2006-2008 Lebanese Political protest. Wikipedia.

http://en.wikipedia.org/wiki/2006%E2%80%932008_Lebanese_political_protests

2006 Lebanon War. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/2006_Lebanon_War

Abramowitz, Michael. Wright, Robin. Saudi Arabia Asks U.S. to Intervene in Lebanon. The Washington Post. 24. 7. 2006 <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/23/AR2006072300168.html>

Achcar, Gilbert. Lebanon: The 33-Day War and the UNSC Resolution 1701. Z Net. 16. 8. 2006. <http://www.zcommunications.org/lebanon-the-33-day-war-and-unsc-resolution-1701-by-gilbert-achcar>.

Addis, Casey L. Katzman, Kenneth. Middle East Elections 2009: Lebanon, Iran, Afghanistan, and Iraq. Congressional Research Service. s.1-4. 2009.

Army chief says Israel may have to confront Hezbollah attempts to re-arm. Pravda. 21. 2. 2007. <http://english.pravda.ru/news/world/21-02-2007/87647-israel-0/>

Asser, Martin. One year on: Lebanon political paralysis. BBC News. 10. 7. 2012. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/6286402.stm>.

Asser, Martin. Rumours and violence fuel Lebanon anxiety. BBC News. 9. 7. 2007. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/6283164.stm

Baker, Peter. Lynch, Colum. Bush Declines to Call for Israeli Cease-Fire. The Washington Post. 15. 7. 2006. <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/14/AR2006071401785.html>

Beirut to axe Hezbollah telecoms. BBC News. 6. 5. 2008. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7385733.stm>.

Bentov, Ami. Olmert claims Lebanon war was a success. USA Today. 12. 7. 2007. http://www.usatoday.com/news/world/2007-07-12-4087089951_x.htm

Biedermann, Ferry. Lebanon's leaders resume national dialogue. Financial Times. 22. 3. 2006. <http://www.ft.com/cms/s/0/4cf92b38-b9d9-11da-9d02-0000779e2340.html#axzz1tq5K9ZFY> .

Bint Jbeil: Hezbollah heartland. BBC News. 27. 7. 2006. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5221086.stm

Blanford, Nicholas. HIZBULLAH AND THE IDF ACCEPTING NEW REALITIES ALONG THE BLUE LINE. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6, s. 57 - 68. 2006. <http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Blanford, Nicholas. Killing Mr Lebanon: The Assassination of Rafik Hariri and Its Impact on the Middle East I.B.Tauris. 2006.

Burgrová, Helena. Jordánsko. Současný Blízký východ. Barrister Principal. Brno 2011.

Bush calls for strong U.N. reaction to Syria report. USA Today. Washington, 10/21/2005.
http://www.usatoday.com/news/washington/2005-10-21-syria-report_x.htm.

Cabinet Communique. Israel Ministry of Foreign Affairs. 16. 7. 2006.
<http://www.mfa.gov.il/MFA/Government/Communiques/2006/Cabinet+Communique+16-Jul-2006.htm>

Darwish, R., Farajalla, N. a Masri, R. The 2006 war and its inter-temporal economic impact on agriculture in Lebanon. Disasters, 33: 629–644. 2009.

Dawisha, Adeed I. Syria and the Lebanese Crisis. New York: St. Martin's Press, 1980.

Day-by-day: Lebanon crisis - week five. BBC News. 17. 8. 2006.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4776627.stm

Day-by-day: Lebanon crisis - week four. BBC News. 9. 8. 2006.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5239142.stm

Day-by-day: Lebanon crisis - week one. BBC News. 19. 7. 2006.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5179434.stm

Day-by-day: Lebanon crisis - week three. BBC News. 1. 8. 2006
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5218210.stm

Day-by-day: Lebanon crisis - week two. BBC News. 31. 7. 2006.
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/5194156.stm>

Deeb, Lara. DECONSTRUCTING A 'HIZBULLAH STRONGHOLD'. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6, s. 115 - 126. 2006. <http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Dolan, Sabine. The humanitarian challenge in Lebanon. UNICEF. 9. 8. 2006.
http://www.unicef.org/emerg/index_35274.html

Druze History and Culture. http://www.druzehistoryandculture.com/historical_outline.htm

Fatal Strikes. Israel's Indiscriminate Attacks Against Civilians in Lebanon. Human Rights Watch. 2006. <http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/lebanon0806webwcover.pdf>

Fear of outbreak of civil war in Lebanon despite calm. Ya Libnan. Sunday, 4 February, 2007.
http://yalibnan.com/site/archives/2007/02/fear_of_outbrea.php

Fisk, Robert, Pity the Nation: Lebanon at War. London. Oxford University Press, 2001.

François al-Hajj assassinated. NOW Lebanon. 12. 12. 2007.
<http://www.nowlebanon.com/NewsArchiveDetails.aspx?ID=23638>

Green, Marilyn, Beirut:Forbidden Fruit for U.S.; USA TODAY, October 27, 1993

Greenber, Hanan. IDF: Senior Hizbullah man killed before truce. Y Net News. 16. 8. 2006.
<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3291852,00.html>

Harel, Amos. 11 Israelis injured, at least 4 Hezbollah gunmen killed in failed kidnap attempt. Haaretz. 22. 11. 2005. <http://www.haaretz.com/print-edition/news/11-israelis-injured-at-least-4-hezbollah-gunmen-killed-in-failed-kidnap-attempt-1.174741>

Harel, Amos. Hezbollah kills 8 soldiers, kidnaps two in offensive on northern border. Haaretz. 13. 7. 2006. <http://www.haaretz.com/print-edition/news/hezbollah-kills-8-soldiers-kidnaps-two-in-offensive-on-northern-border-1.192965>

Hariri 'threatened by Syria head. BBC news. 30. 12. 2005.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4570652.stm

Hariri court to be based in former Dutch intelligence HQ. Lebanon Wire. 21. 12. 2007.
<http://www.lebanonwire.com/0712MLN/07122122AP.asp>.

Hasson, Nir. Khoury, Jack. Harel, Amos. Benn, Aluf. Alon, Gideon. Israel imposes sea and air blockade on Lebanon. Israel targets Hezbollah stronghold in Beirut suburb. Haaretz. 14. 7. 2006.
<http://web.archive.org/web/20080604075818/http://www.haaretz.com/hasen/pages/ShArt.jhtml?itemNo=737860&contrassID=1&subContrassID=0&sbSubContrassID=0>

Hertz, E. Eli. Is Security Council Resolution 1701 Good for Israel. Myth and Facts. 2006.
http://www.mythsandfacts.org/article_view.asp?articleID=87&order_id=6

Hijab, Nadia. What the Struggle Over a Cease-Fire Could Mean for US-Israeli Unilateralism. Institute for Palestine Studies, Policy Note No. 4. 2006.
<http://www.globalexchange.org/news/what-struggle-over-cease-fire-could-mean-us-israeli-unilateralism>

Hitti, Joseph. Why and How Resolution 1701 Will Fail. Global Politician.
<http://www.globalpolitician.com/print.asp?id=2057>

Hizbullah leader calls for prisoner exchange. Al-Bawaba. 12. 7. 2006.
<http://www.albawaba.com/news/hizbullah-leader-calls-prisoner-exchange>

Hourani, Guita. Lebanese Diaspora and Homeland Relations.
<http://www.ndu.edu.lb/lerc/publications/Lebanese%20Diaspora%20and%20Homeland%20Relations.pdf>

Human Rights Watch, Report on Civilian Casualties in Lebanon during the 2006 War. Journal of Palestine Studies, Vol. 37, No. 2. pp. 193-197. University of California Press. New York, 2007.

IDF broadcasts Hizbullah's dead on al-Manar. Y Net News. 8. 8. 2006.
<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3288442,00.html>

Israel 'seizes' Hezbollah village BBC News. 23. 7. 2006.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5206966.stm

Israel authorizes 'severe' response to abductions. CNN. 12. 7. 2006.
<http://web.archive.org/web/20070305101409/http://www.cnn.com/2006/WORLD/meast/07/12/mideast/index.html>

Israel-Hizbullah conflict: Victims of rocket attacks and IDF casualties. July-August 2006. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Terrorism-+Obstacle+to+Peace/Terrorism+from+Lebanon-+Hizbullah/Israel-Hizbullah+conflict-+Victims+of+rocket+attacks+and+IDF+casualties+July-Aug+2006.htm>

Israel-Lebanon Armistice Agreement. Rosh Hanikra, 23. 3. 1949.
<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/islebarm.html>

Israeli bomb kills UN observers. BBC News. 26. 7. 2006.
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5215366.stm

Issacharoff, Avi. Report: Hezbollah officials receive indictments in Hariri murder probe. Haaretz. 30. 6. 2012. <http://www.haaretz.com/news/international/report-hezbollah-officials-receive-indictments-in-hariri-murder-probe-1.370449>

Karam, Zeina. Lebanon faces chaos after five ministers design. The Independent. 12. 11. 2006.
<http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/lebanon-faces-chaos-after-five-ministers-resign-424011.html>

Katz, Yaakov. 8 soldiers killed in Battle of Bint Jbail. The Jerusalem Post. 26. 7. 2006.
<http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=29515>

Katz, Yaakov. Friendly fire may have downed Apache. The Jerusalem Post. 25. 7. 2006.
<http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=29335>

Katz, Yaakov. IDF troops advancing to Litani River. The Jerusalem Post. 12. 8. 2006.
<http://web.archive.org/web/20070929212547/http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1154525855062&pagename=JPost/JPArticle/ShowFull>

Katz, Yaakov. Mizroch, Amir. Martial law declared in the North. The Jerusalem Post. 15. 7. 2006. <http://www.jpost.com/Israel/Article.aspx?id=28192>

Kaufman, Asher. SIZE DOES NOT MATTER THE SHEBAA FARMS IN HISTORY AND CONTEMPORARY POLITICS. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6, s. 163- 170.2006. <http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Khalili, Laleh. THE REFUGEES WHO GIVE REFUGE . THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6, s. 76 - 80. 2006. <http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Kifner, John. Lebanon Challenger Takes on Syria too. New York Times.

Kifner, John. Since 9/11, Rich Arabs are again Frockling in Lebanon. New York Times.

Kramer, Martin, Arab Nationalism: Mistaken Identity. <http://www.martinkramer.org/sandbox/reader/archives/arab-nationalism-mistaken-identity/>

Krayem, Hassan. THE LEBANESE CIVIL WAR AND THE TAIF AGREEMENT. <http://ddc.aub.edu.lb/projects/pspa/conflict-resolution.html>.

Ladki, Nadim. Israel battles militants on two fronts. Reuters. 12. 7. 2006. http://www.redorbit.com/news/general/570122/israel_battles_militants_on_two_fronts/

Lebanese Christian leader killed. BBC News 21 November 2006. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/6169606.stm>

Lebanese General Elections, 2005. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Lebanese_general_election,_2005

Lebanese General Elections, 2005. Wikipedia. http://en.wikipedia.org/wiki/Lebanese_general_election,_2009

Lebanese Hezbollah warns of rocket attacks at Tel Aviv if Beirut struck. People Daily. 4. 8. 2006. http://english.peopledaily.com.cn/200608/04/eng20060804_289697.html

Lebanese MP killed in car bombing. BBC News. 19. 9. 2007. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7003191.stm>

Lebanese PM demands ceasefire. The Sydney Morning Herald. 15. 7. 2006. <http://www.smh.com.au/news/world/lebanese-pm-demands-ceasefire/2006/07/15/1152637905066.html>

Lebanon - Syrie Treaty of Cooperation. 20. 5. 1991 <http://mideastweb.org/syrialeb1.htm>

Lebanon Demographics Profile 2012.

http://www.indexmundi.com/lebanon/demographics_profile.html

Lebanon: Initial Thoughts On Election Results. *Emerging Markets Monitor*, 15 (11), s. 17.

Lebanon: Israel's Strategic Raid on Baalbek. *Global Intelligence. Lebanon Wire*. 3. 8. 2006.

<http://www.lebanonwire.com/0608MLN/06080310STR.asp>

LEBANON: National dialogue yields results, but sticking points remain. *IRIN*. 16. 3. 2006.

<http://www.irinnews.org/Report/26199/LEBANON-National-dialogue-yields-results-but-sticking-points-remain> .

Lebanon's pro-Syrian opposition calls for protests. *Reuters. Khaleej Times*. 30. 11. 2006.

http://www.khaleejtimes.com/DisplayArticleNew.asp?xfile=data/middleeast/2006/November/middleeast_November573.xml§ion=middleeast&col=

Leenders, Reinoud. Ghazal, Amal. Hanssen, Jens. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON. *The MIT Electronic Journal of Middle East Studies*, 6. 2006.

<http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Leenders, Reinoud. HOW THE REBEL REGAINED HIS CAUSE HIZBULLAH & THE SIXTH ARAB-ISRAELI WAR. *Israeli Invasion of Lebanon*.

Ludden, Jennifer. Israeli Attacks Increase; Hezbollah Vows 'Open War'. *NPR*. 14. 7. 2006.

<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5557835>

Lynch, Colum; Wright, Robin. U.N. Pressures Syria On Assassination Probe. *The Washington Post*. 1. 11. 2005.

http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/10/31/AR2005103100297_pf.html.

Makdisi, Karim. ISRAEL'S 2006 WAR ON LEBANON REFLECTIONS ON THE INTERNATIONAL LAW OF FORCE. THE SIXTH WAR ISRAEL'S INVASION OF LEBANON.

The MIT Electronic Journal of Middle East Studies, 6, s. 9 - 27. 2006.

<http://web.mit.edu/cis/www/mitejmes/>.

Maktabi, Rania. The Lebanese Census of 1932 Revisited. Who are the Lebanese?. *British Journal of Middle Eastern Studies*. Vol. 26 Issue 2. 1999.

<http://web.macam.ac.il/~arnon/Int-ME/extra/LEBANESE%20CENSUS%201932.htm>.

Marsden, Chris. Lebanon on brink of civil war. *World socialist website*. 9. 5. 2008.

<http://www.wsws.org/articles/2008/may2008/leb-m09.shtml>

Meet Michel Suleiman, Lebanon's next president. *Ya Libnan*. 21. 5. 2008.

http://yalibnan.com/site/archives/2008/05/meet_michel_sul.php

Mehlis, Detlev. Report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolution 1595(2005). United Nations. 20. 10. 2005.
<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/563/67/PDF/N0556367.pdf?OpenElement>

Mehlis, Detlev. Second report of the International Independent Investigation Commission established pursuant to Security Council resolutions 1595 (2005) and 1636 (2005). Beirut,2005.
<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/636/79/PDF/N0563679.pdf?OpenElement> .

Nazemroaya, Mahdi Darius. Lebanese Political Crisis Mounting: Sixth Minister Quits Cabinet. Global Research. 13. 11. 2006. <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=3844>.

Norton, Augustus Richard. Hizballah through the Fog of the Lebanon WarAuthor. Journal of Palestine Studies, 36(1). s. 54-70. New York. University of California Press, 2006.
<http://www.jstor.org/stable/10.1525/jps.2006.36.1.54>.

Pan, Esther. LEBANON: Election Results. Council on Foreign Relations. 20. 6. 2005.
<http://www.cfr.org/lebanon/lebanon-election-results/p8195>.

Peri, Smadar. IDF hacks Nasrallah's TV channel. Y Net News. 31. 7. 2006.
<http://web.archive.org/web/20110522101709/http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3283866,00.html>

Perry, Tom. Car bomb kills anti-Syrian MP, 9 others in Beirut. Reuters. 13. 6. 2007.
<http://www.reuters.com/article/2007/06/13/us-lebanon-fighting-idUSL1372858720070613>

Population. Country Studies. <http://countrystudies.us/lebanon/34.htm>

Press Conference with Hasan Nasrallah. Al-Manar. MideastWire. 12. 6. 2006.
<http://web.archive.org/web/20061113080502/http://www.upc.org.uk/hasann12jul06.html>

Prime minister Car BoMbb (Rafic Hariri) R.I.P. Anonym.
http://www.youtube.com/watch?v=a66aygS_lyA

Pro-Syrian Lebanese PM reappointed. MSNBC. 10. 3. 2005.
http://www.msnbc.msn.com/id/7023538/ns/world_news/t/pro-syrian-lebanese-pm-reappointed/#.T6KqtbM5J1w

Qawas, Nafez. El Rafei , Raed. Simiora's Cabinet makes clear it had nothing to do with 'what happened'. The Daily Star. 13. 7. 2006.
http://web.archive.org/web/20060714183432/http://dailystar.com.lb/article.asp?edition_id=1&category_id=2&article_id=73930

Rafik hariri assassination. Anonym. <http://www.youtube.com/watch?v=g8YdZikIWMs>

Raved, Ahiya. For first time: Hizbullah targets Hadera area. Y Net News. 4. 8. 2006.
<http://web.archive.org/web/20080629231904/http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3286401,00.html>

Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Force in Lebanon (For the period from 21 January 2006 to 18 July 2006). United Nations. 21. 7. 2006.
<http://domino.un.org/unispal.NSF/fd807e46661e3689852570d00069e918/87e2508779d8ec83852571b6004c761f>

Resolution 1559 (2004). Adopted by the Security Council at its 5028th meeting, on 2 September 2004. United Nations. 2. 9. 2004. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/498/92/PDF/N0449892.pdf?OpenElement>.

Resolution 1559 (2004). United Nations. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/498/92/PDF/N0449892.pdf?OpenElement>

Resolution 1701 (2006) Adopted by the Security Council at its 5511th meeting, on 11 August 2006. United Nations. 11. 8. 2006. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/465/03/PDF/N0646503.pdf?OpenElement>

Salibi, Kemal, Kemal. A House of Many Mansions, The History of Lebanon Reconsidered. Berkley/ Los Angeles/ London: University of California Press, 1988.

Samir Khalaf. Heart of Beirut: Reclaiming the Bourj. London: Saqi Books, 2006. Hanf,

Schwerna, Tobias. Lebanon: A Model of Consociational Conflict European university studies: Political science. Peter Lang. 2010.

Second semi-annual report of the Secretary-General to the Security Council on the implementation of resolution 1559 (2004). United Nations. 1. 10. 2004.
http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2004/777

SECRETARY-GENERAL LAUNCHES MEASURES TO ESTABLISH SPECIAL TRIBUNAL FOR LEBANON, IN ACCORDANCE WITH SECURITY COUNCIL RESOLUTION 1757 (2007). United Nations. 11. 6. 2007. <http://www.un.org/News/Press/docs/2007/sgsm11035.doc.htm>.

SECURITY COUNCIL ENDORSES SECRETARY-GENERAL'S CONCLUSION ON ISRAELI WITHDRAWAL FROM LEBANON AS OF 16 JUNE. United Nations. 18. 6. 2000.
<http://www.un.org/News/Press/docs/2000/20000618.sc6878.doc.html>

Security Council extends probe into Lebanon killings for another two months. UN News Centre. 17. 12. 2008. <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=29344&Cr=leban&Cr1=hariri>.

Security Council. Second semi-annual report of the Secretary-General to the Security Council on the implementation of resolution 1559 (2004). United Nations. 26. 10. 2005. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/571/31/PDF/N0557131.pdf?OpenElement>

Shaery-Eisenlohr, Roshanack. Shi'ite Lebanon: Transnational Religion and the Making of National Identities (History and Society of the Modern Middle East). Columbia University Press. New York. 2008.

Sharp, Jeremy M. Lebanon: The Israel-Hamas-Hezbollah Conflict. <http://www.fas.org/sgp/crs/mideast/RL33566.pdf>.

Shebaa Farms Foundation. <http://www.shebaafarms.org/briefhistory.html>

Sherifa Shafie. Palestinian Refugees in Lebanon. <http://www.forcedmigration.org/research-resources/expert-guides/palestinian-refugees-in-lebanon/fmo018.pdf>.

Siqlawi, Jihad. Fighting rages as Israel besieges Hezbollah border HQ. The Daily Star. 25. 7. 2006. <http://www.dailystar.com.lb/News/Politics/Jul/25/Fighting-rages-as-Israel-besieges-Hezbollah-border-HQ.ashx#axzz0rjoTAgjL>

Slackman, Michael. Anti-Syrian Minister Is Assassinated in Lebanon. The New York Times. 21. 11. 2006. http://www.nytimes.com/2006/11/21/world/middleeast/22lebanoncn.html?_r=1&pagewanted=all

Special Cabinet Communique - Hizbullah attack. Israel Ministry of Foreign Affairs. 12. 7. 2006. <http://www.mfa.gov.il/MFA/Government/Communiques/2006/Special%20Cabinet%20Communique%20-%20Hizbullah%20attack%2012-Jul-2006>

Steiner, Richard. After the Bombs, Environmental Calamity. Seattle Post-Intelligencer. Washington. 9. 9. 2006. <http://www.commondreams.org/views06/0909-26.htm>

Suleiman has to appoint Siniora as Lebanon's new PM. Ya Libnan. 28. 5. 2008. http://yalibnan.com/site/archives/2008/05/suleiman_has_to.php

Syrian MPs demand exile's trial. BBC News. 31. 12. 2005. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4571842.stm

Tartici, Ayten. Teslik, Lee Hudson. Lebanon's Parliamentary Elections (June 7, 2009). Council on Foreign relations. 5. 7. 2009. <http://www.cfr.org/lebanon/lebanons-parliamentary-elections-june-7-2009/p19578>

The Doha Agreement. NOW Lebanon. May 21, 2008. <http://www.nowlebanon.com/NewsArchiveDetails.aspx?ID=44023>

The Jublat Family. <http://www.medeab.be/en/themes/biographies/jkl/jumblat-family/>

Theodor. Coexistence in Wartime Lebanon. London: The Centre for Lebanese Studies, 1993.

Timeline: Lebanon. A chronology of key events in Lebanese history. Al Jazeera. 4. 6. 2009.
<http://www.aljazeera.com/focus/lebanon2009/2009/06/200961145224882101.html>

Timeline: Special Tribunal for Lebanon. United Nations.
<http://www.un.org/apps/news/infocus/lebanon/tribunal/timeline.shtml>

Traboulsi, , Fawwaz. A History of Modern Lebanon. Michigan: Pluto Press, 2007.

UN probe into murder of former Lebanese leader nears sensitive stage – inquiry Chin. UN News Centre. 18. 12. 2006. <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=21034&Cr=leban&Cr1=> .

UN sounds Lebanon oil spill alarm. Al Jazeera. 8. 8. 2006.
<http://www.aljazeera.com/archive/2006/08/20084913720825514.html>

UNESCO Mission reports on war damage to cultural heritage in Lebanon. UNESCO. 18. 9. 2006. http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=34765&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html

UNRWA Strongly Condemns the Killing of its Staff Member. United Nations. 15. 8. 2006.
http://web.archive.org/web/20080625015308/http://www.un.org/unrwa/news/releases/pr-2006/leb_15aug06.pdf

War Rages Ahead Of Cease-Fire. CBS News. 13. 8. 2006.
<http://www.cbsnews.com/stories/2006/08/11/world/main1884927.shtml>

Who are the Mid-East prisoners?. BBC News. 26. 7. 2006.
http://web.archive.org/web/20060902110631/http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/5211930.stm

Wilson, Scott. Israeli War Plan Had No Exit Strategy. Washington Post. 21. 10. 2006.
<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/10/20/AR2006102001688.html>

Worth, Robert F; Bakri, Nada. Hezbollah seizes control in west Beirut. New York Times. 9. 5. 2008. <http://www.nytimes.com/2008/05/09/world/africa/09iht-Lebanon.4.12749716.html?pagewanted=all>

WORTH, ROBERT F. Impasse Over, Lebanon Forms Cabinet. New York Times. 9. 11. 2009.
<http://www.nytimes.com/2009/11/10/world/middleeast/10lebanon.html>

8. ABSTRAKT

This bachelor thesis is aimed to explain the socio-political happening in Lebanon between the years 2005 and 2009.

In the first part is explains the cultural background of the problem. It is important to understand the historical background, the social arrangement in religious communities and clans and political system of Lebanon. Moving to the second part it aims on the post-civil war situation in the country. It focuses on the rise of Rafiq Hariri, on the Syrian political influence through the Taif agreement and on the start of the anti-Syrian movements. Naturally it continues with the assassination of Rafiq Hariri and the Cedar Revolution, where by the Syrian troop withdrew from Lebanon. The political Cedar Revolution aftermath is the next part to follow, here it is described how the political scene is getting more and more complex until it encounters with a much bigger issue – The July War 2006. This chapter covers the whole 34 day long conflict, the causes, the interest, the 1701 Resolution and the devastating casualties. In the last part it is narrated the complexity of the political situation after the war until the general elections in 2009.

The thesis also focuses on the social problem, where the society divides into two main streams – the pro- Syrian and the anti- Syrian, but it can also been seen as the division of the pro-Western and pro-Arab block. It mainly discusses the problem of finding the Lebanese national identity and the Lebanese unity.

Last but not least the thesis describes the problem of interference of foreign countries mainly Saudi Arabia, Israel, France, U.S.A. and of course Syria. The state fragility of Lebanon is discussed upon the foreign interference.

